

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2023/2411**z dnia 18 października 2023 r.****w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 118 akapit pierwszy i art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 10 listopada 2020 r. Rada przyjęła konkluzje w sprawie polityki w zakresie własności intelektualnej, w których stwierdziła, że jest gotowa rozważyć możliwość wprowadzenia systemu specjalnej ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych na podstawie dogłębnej oceny skutków jej potencjalnych kosztów i korzyści.
- (2) W komunikacie z dnia 25 listopada 2020 r. pt. „Pełne wykorzystanie potencjału innowacyjnego UE – Plan działania w zakresie własności intelektualnej wspierający odbudowę i odporność UE” Komisja zobowiązała się, że rozważy, na podstawie oceny skutków, czy zaproponować utworzenie unijnego systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych.
- (3) W swojej rezolucji z dnia 11 listopada 2021 r. w sprawie planu działania w zakresie własności intelektualnej wspierającego odbudowę i odporność UE Parlament Europejski podkreślił fakt, że uznanie oznaczeń geograficznych produktów nierolnych jest istotne z punktu widzenia priorytetów opracowywanych obecnie unijnych programów, podkreślając poparcie dla inicjatywy Komisji dotyczącej ustanowienia, na podstawie dokładnej oceny skutków, skutecznej i przejrzystej unijnej ochrony oznaczeń geograficznych produktów nierolnych, aby dostosować się m.in. do Aktu genewskiego Porozumienia Lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych ⁽⁴⁾ (zwanego dalej „aktem genewskim”), który przewiduje możliwość ochrony oznaczeń geograficznych zarówno produktów rolnych, jak i nierolnych.
- (4) Aby mieć zdolność do pełnego wykonywania swojej wyłącznej kompetencji w odniesieniu do wspólnej polityki handlowej oraz w pełnej zgodności z jej zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (zwanego dalej „porozumieniem TRIPS”) Światowej Organizacji Handlu (WTO), w dniu 26 listopada 2019 r., zgodnie z decyzją Rady (UE) 2019/1754 ⁽⁵⁾, Unia przystąpiła do aktu genewskiego, którym zarządza Światowa Organizacja Własności Intelektualnej (WIPO). Akt genewski zapewnia środki umożliwiające uzyskanie ochrony oznaczeń geograficznych, niezależnie od charakteru towarów, których dotyczą, a zatem także produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Aby w pełni wywiązać się z tych obowiązków między-

⁽¹⁾ Dz.U. C 486 z 21.12.2022, s. 129.⁽²⁾ Dz.U. C 498 z 30.12.2022, s. 57.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2023 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 9 października 2023 r.⁽⁴⁾ Dz.U. L 271 z 24.10.2019, s. 15.⁽⁵⁾ Decyzja Rady (UE) 2019/1754 z dnia 7 października 2019 r. w sprawie przystąpienia Unii Europejskiej do Aktu genewskiego Porozumienia Lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (Dz.U. L 271 z 24.10.2019, s. 12).

narodowych, Unia priorytetowo traktuje zapewnienie jednolitego uznawania i jednolitej ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w całej Unii.

- (5) Od wielu lat obowiązuje ustanowiona na poziomie Unii ochrona oznaczeń geograficznych win ⁽⁶⁾ i napojów spirytusowych ⁽⁷⁾, jak również produktów rolnych i środków spożywczych, w tym win aromatyzowanych ⁽⁸⁾. Należy zapewnić unijną ochronę oznaczeń geograficznych dla produktów nieobjętych zakresem istniejącego prawa Unii, zapewniając przy tym spójność. Należy dążyć do objęcia tą ochroną szeregu różnorodnych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, takich jak kamienie naturalne, wyroby drewniane, biżuteria, materiały włókiennicze, koronki, sztućce, szkło, porcelana oraz skóry i skórki. Wprowadzenie takiego systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych przyniosłoby korzyści konsumentom, zwiększając świadomość co do autentyczności produktów. Wywarłoby to również pozytywny wpływ gospodarczy na mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) poprzez wzmocnienie konkurencyjności oraz wywarłoby to ogólny pozytywny wpływ na zatrudnienie, rozwój i turystykę w regionach wiejskich i słabiej rozwiniętych. Ponadto taki system ułatwiłby również dostęp do rynków państw trzecich za pośrednictwem umów handlowych z Unią i osiągnąłby pełny potencjał oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
- (6) W niektórych państwach członkowskich istnieją krajowe systemy ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Systemy te różnią się pod względem zakresu ochrony, administracji i opłat, a przy tym nie zapewniają ochrony poza terytorium danego kraju. W pozostałych państwach członkowskich nie przewidziano ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych na poziomie krajowym. Ta fragmentacja i różnicowanie systemów ochrony na poziomie państw członkowskich może powodować wzrost kosztów oraz niepewność prawa dla producentów, a także zniechęcać do inwestowania w tradycyjne rzemiosło w Unii. Istnienie zharmonizowanego unijnego systemu ochrony ma kluczowe znaczenie dla stworzenia pewności prawa niezbędnej dla wszystkich zainteresowanych stron oraz zapobiegania naruszeń praw własności intelektualnej w odniesieniu do produktów rzemieślniczych i przemysłowych, tak aby Unia mogła lepiej chronić swoje interesy, w tym na poziomie międzynarodowym.
- (7) Wytwarzanie produktów silnie powiązanych z danym obszarem geograficznym często zależy od wykorzystywania lokalnego know-how i często opiera się na wykorzystaniu lokalnych metod produkcji zakorzenionych w dziedzictwie kulturowym i społecznym regionu pochodzenia takich produktów. Skuteczna ochrona własności intelektualnej ma potencjał, by przyczynić się do zwiększenia dochodowości i atrakcyjności tradycyjnych zawodów rzemieślniczych. Uznaje się, że specjalna ochrona oznaczeń geograficznych służy ochronie i rozwojowi dziedzictwa kulturowego w sektorach rolnictwa oraz rzemiosła i przemysłu. Należy zatem ustanowić skuteczne procedury rejestracji na poziomie Unii oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, z uwzględnieniem lokalnych i regionalnych uwarunkowań. System ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych przewidziany w niniejszym rozporządzeniu powinien zapewniać utrzymanie i wzmacnianie tradycji związanych z produkcją i wprowadzaniem do obrotu.
- (8) Jednolita ochrona praw własności intelektualnej związanych z oznaczeniami geograficznymi w całej Unii może stwarzać zachęty do wytwarzania produktów wysokiej jakości, wspomóc walkę z podrabianiem produktów, zapewnić szeroką dostępność produktów wysokiej jakości dla konsumentów oraz przyczynić się do tworzenia wartościowych i stabilnych miejsc pracy, w tym na obszarach wiejskich i w regionach słabiej rozwiniętych, co wspomogłoby przeciwdziałanie tendencjom wyludniania się. W szczególności z uwagi na to, że taka ochrona ma potencjał, by przyczynić się do tworzenia stabilnych i wymagających wysokich kwalifikacji miejsc pracy na obszarach wiejskich i w regionach słabiej rozwiniętych, producenci powinni dążyć do wytwarzania na określonym obszarze geograficznym znacznej części wartości produktu objętego oznaczeniem geograficznym. Wymogi, by dana jakość, renowa

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/787 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych, ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych, wykorzystywania alkoholu etylowego i destylatów pochodzenia rolniczego w napojach alkoholowych, a także uchylające rozporządzenie (WE) nr 110/2008 (Dz.U. L 130 z 17.5.2019, s. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).

lub inna cecha charakterystyczna produktu była w głównej mierze wynikiem jego pochodzenia geograficznego i aby produkt pochodził z określonego obszaru geograficznego, jak ustanowiono w niniejszym rozporządzeniu, wzmacniają przyjęcie założenia, że znaczna część wartości produktu objętego oznaczeniem geograficznym powinna być wytworzona na określonym obszarze geograficznym. Wymogi te powinny zapewnić, aby jedynie produkty mające silny związek z danym obszarem geograficznym mogły korzystać z ochrony przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu.

- (9) Należy zatem zapewnić uczciwą konkurencję wśród producentów produktów rzemieślniczych i przemysłowych na rynku wewnętrznym; zapewnić konsumentom dostęp do wiarygodnych informacji na temat takich produktów; chronić i rozwijać dziedzictwo kulturowe i wywodzącą się z tradycji wiedzę fachową; zapewnić skuteczną rejestrację oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, zarówno na poziomie Unii, jak i poziomie międzynarodowym; zapewnić skuteczne kontrole i egzekwowanie w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych na całym rynku wewnętrznym, w tym w handlu elektronicznym, oraz ustanowić powiązanie z międzynarodowym systemem rejestracji i ochrony opartym na akcie genewskim.
- (10) Realizacja zadań powierzonych organom państw członkowskich, Komisji oraz Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej ustanowionemu rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 ⁽⁹⁾ (zwanemu dalej „Urzędem”) może wymagać przetwarzania danych osobowych, w szczególności w przypadku, gdy są one konieczne do identyfikacji wnioskodawców w ramach procedur rejestracji, zmiany specyfikacji produktu lub unieważnienia rejestracji, podmiotów wnoszących sprzeciw lub beneficjentów okresu przejściowego przyznanego w drodze odstępstwa od ochrony zarejestrowanego oznaczenia geograficznego. Przetwarzanie takich danych osobowych jest zatem niezbędne w celu wykonania zadania podjętego w interesie publicznym. Wszelkie działania związane z przetwarzaniem i upublicznianiem danych osobowych otrzymanych w ramach procedur na podstawie niniejszego rozporządzenia, np. do celów rejestracji, w tym sprzeciwu, zmiany specyfikacji produktu, unieważnienia rejestracji, kontroli i przyznania okresu przejściowego, powinny odbywać się z poszanowaniem praw podstawowych, w tym prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawa do ochrony danych osobowych na podstawie art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”). W tym kontekście rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 ⁽¹⁰⁾ oraz dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹¹⁾ nakładają pewne obowiązki na państwa członkowskie, natomiast rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽¹²⁾ nakłada pewne obowiązki na Komisję i Urząd. W przypadku gdy Komisja i Urząd wspólnie ustalają cele i sposoby przetwarzania danych, należy je uznać za współadministratorów.
- (11) Oznaczenia geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych, które posiadają określoną jakość, renomę lub inną cechę charakterystyczną związaną z miejscem produkcji, stanowią prawo wspólne, które może być wykonywane przez wszystkich kwalifikujących się producentów na określonym obszarze geograficznym pragnących przestrzegać specyfikacji produktu, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Producenci działający wspólnie mają większą siłę rynkową niż producenci indywidualni i mogą korzystać z synergii przy zarządzaniu swoimi oznaczeniami geograficznymi. Oznaczenia geograficzne wynagradzają pracę producentów włożoną w produkcję różnorodnych produktów wysokiej jakości. Wnioski o rejestrację oznaczeń geograficznych powinny być zatem składane przez grupy producentów.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. L 154 z 16.6.2017, s. 1).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

⁽¹¹⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

⁽¹²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

- (12) Na niektórych obszarach geograficznych może być tylko jeden producent, który chce złożyć wniosek o rejestrację nazwy jako oznaczenia geograficznego. Powinna zatem istnieć możliwość, by za wnioskodawcę uznać pojedynczego producenta. Pojedynczy producent nie powinien mieć jednak możliwości określenia obszaru geograficznego poprzez odniesienie się do swojego własnego terenu lub zakładu. Obszar geograficzny powinien zawsze odnosić się do określonej części terytorium, a nie do granic prywatnej własności.
- (13) Powinna również istnieć możliwość, by państwo członkowskie wyznaczyło jako wnioskodawcę podmiot prawa publicznego realizujący zadania publiczne na poziomie lokalnym lub regionalnym lub podmiot prawa prywatnego. W takich przypadkach we wniosku należy podać powody takiego wyznaczenia.
- (14) Ponadto podmiotowi prawa publicznego realizującego zadania publiczne na poziomie lokalnym lub regionalnym państwa członkowskiego, z którego pochodzi dana grupa producentów lub pojedynczy producent, należy umożliwić udzielenie pomocy tej grupie producentów lub pojedynczemu producentowi w przygotowaniu wniosku i na pierwszym etapie procedury rejestracji. Pomoc mogłaby obejmować doradztwo oraz wymianę dokumentów, kontaktów i informacji.
- (15) System ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych ustanowiony w niniejszym rozporządzeniu ma na celu umożliwienie konsumentom podejmowania bardziej świadomych decyzji zakupowych, a w tym kontekście etykietowanie i reklama pomagają konsumentom poprawnie zidentyfikować produkty wysokiej jakości na rynku. Prawa własności intelektualnej związane z oznaczeniami geograficznymi pomagają podmiotom gospodarczym i przedsiębiorstwom w waloryzacji ich wartości niematerialnych i prawnych. Aby uniknąć stworzenia nieuczciwej konkurencji oraz by wspierać rynek wewnętrzny, każdy producent, w tym producent z państwa trzeciego, powinien mieć możliwość stosowania zarejestrowanego oznaczenia geograficznego i wprowadzania do obrotu produktów objętych takim oznaczeniem geograficznym w całej Unii i w handlu elektronicznym, pod warunkiem że dany produkt jest zgodny ze stosowną specyfikacją, a producent podlega kontrolom.
- (16) Nazwa produktu powinna kwalifikować się do ochrony jako oznaczenie geograficzne, jeżeli produkt spełnia łącznie trzy wymogi: produkt powinien być zakorzeniony w określonym miejscu, regionie lub kraju lub z niego pochodzić; dana jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna produktu powinna być zasadniczo wynikiem jego pochodzenia geograficznego; oraz co najmniej jeden etap produkcji powinien odbywać się na tym obszarze geograficznym. Aby spełnić te wymogi, należy wykazać, że pochodzenie geograficzne jest zasadniczym czynnikiem wpływającym na daną jakość, renomę lub inną cechę charakterystyczną produktu. Wymogi te są zgodne z wymogami dotyczącymi oznaczeń geograficznych określonymi w akcie genewskim oraz w przepisach Unii dotyczących ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych, środków spożywczych, wina i napojów spirytusowych. Produkty sprzeczne z porządkiem publicznym nie powinny jednak otrzymywać chronionego oznaczenia geograficznego. Potrzebę zastosowania wyjątku związanego z porządkiem publicznym należy oceniać indywidualnie dla każdego przypadku, a jego stosowanie powinno być zgodne z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) i odpowiednim orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (17) Etap produkcji lub etapy produkcji wskazane w specyfikacji produktu to etapy, dzięki którym produkt ma określoną jakość, renomę lub inną cechę charakterystyczną. Czynniki ludzkie lub naturalne lub połączenie tych czynników decydują, czy dany etap produkcji jest istotny dla włączenia go do specyfikacji produktu. Produkty wytwarzane głównie poza danym obszarem geograficznym i transportowane tam wyłącznie do celów pakowania lub do etapu produkcji, który mógłby odbyć się gdzie indziej bez istotnej różnicy dla jakości, renomy lub innej cechy charakterystycznej produktu, nie powinny kwalifikować się do objęcia ochroną. Zasada ta pozwoliłaby uniknąć sytuacji, w której produkty niskiej jakości, pozbawione szczególnych cech charakterystycznych i wyprodukowane niemal całkowicie poza danym obszarem geograficznym, mogłyby być sprzedawane jako produkty objęte oznaczeniem geograficznym.
- (18) MMŚP często dysponują ograniczonymi zasobami do wykonywania zadań administracyjnych. Właściwy organ państwa członkowskiego, z którego pochodzi wnioskodawca, powinien starać się pomóc, na wniosek wnioskodawcy, w przygotowaniu jednolitego dokumentu określonego w niniejszym rozporządzeniu, zgodnie ze swoją praktyką administracyjną. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmie decyzję o zastosowaniu procedury rejestracji bezpośredniej określonej w niniejszym rozporządzeniu (zwanej dalej „procedurą rejestracji bezpośredniej”), Urząd, w ścisłej współpracy z pojedynczym punktem kontaktowym danego państwa członkowskiego, powinien starać się zapewnić pomoc przy opracowywaniu jednolitego dokumentu. Wszelka pomoc organów lub Urzędu powinna być udzielana z zachowaniem tego, że wnioskodawca pozostaje odpowiedzialny za jednolity dokument.

- (19) Aby uzyskać ochronę jako oznaczenia geograficzne, nazwy powinny być zarejestrowane wyłącznie na poziomie Unii. Standardowa procedura rejestracji oznaczenia geograficznego na podstawie niniejszego rozporządzenia powinna składać się z dwóch etapów. Państwa członkowskie powinny odpowiadać za pierwszy etap (zwany dalej „etapem krajowym”), a Urząd powinien odpowiadać za drugi etap (zwany dalej „etapem unijnym”). W przypadku gdy państwu członkowskiemu przyznano odstępstwo od tej standardowej procedury, wnioskodawca z tego państwa członkowskiego powinien mieć możliwość złożenia wniosku o rejestrację bezpośrednio do Urzędu w ramach procedury rejestracji bezpośredniej. Ochrona przyznana na podstawie niniejszego rozporządzenia od momentu dokonania rejestracji powinna być dostępna na zasadach równości w odniesieniu do oznaczeń geograficznych dla produktów pochodzących z państw trzecich (zwanymi dalej „oznaczeniami geograficznymi z państw trzecich”), które spełniają stosowne wymogi oraz zostały objęte ochroną w państwie trzecim pochodzenia. Urząd powinien przeprowadzać odpowiednie procedury dotyczące oznaczeń geograficznych z państw trzecich.
- (20) Państwa członkowskie powinny zapewnić skuteczne, przewidywalne i szybkie procedury administracyjne. Informacje o tych procedurach, w tym wszelkie mające zastosowanie terminy oraz łączny czas procedury, powinny być publicznie dostępne. Państwa członkowskie, Komisja i Urząd powinny współpracować w ramach Komitetu Doradczego, ustanowionego na podstawie niniejszego rozporządzenia (zwanego dalej „Komitetem Doradczym”), w celu wymiany najlepszych praktyk w celu promowania skuteczności tych procedur.
- (21) Procedury rejestracji, w tym procedury sprzeciwu, zmiany specyfikacji produktu, unieważnienia rejestracji i odwoławcze odnoszące się do oznaczeń geograficznych pochodzących z Unii powinny być prowadzone przez państwa członkowskie i Urząd i procedury te powinny spełniać wymogi przejrzystości. Państwa członkowskie i Urząd powinny odpowiednio odpowiadać za poszczególne etapy tych procedur. Państwa członkowskie powinny odpowiadać za etap krajowy, który polega na otrzymaniu wniosku od wnioskodawcy, jego rozpatrzeniu, przeprowadzeniu krajowej procedury sprzeciwu oraz, po pomyślnym zakończeniu etapu krajowego, złożeniu wniosku do Urzędu, by rozpocząć etap unijny. Państwa członkowskie powinny dokonać szczegółowych ustaleń proceduralnych dotyczących etapu krajowego. Te ustalenia powinny obejmować konsultacje między wnioskodawcą a wszelkimi krajowymi podmiotami wnoszącymi sprzeciw, jak również przedłożenie przez wnioskodawcę sprawozdania z wyników tych konsultacji oraz wszelkich zmian wprowadzonych we wniosku. Ponadto dopuszczalność sprzeciwu i powody odmowy rejestracji na etapie krajowym należy dostosować do zasad obowiązujących na etapie unijnym. Urząd powinien odpowiadać za rozpatrzenie wniosków na etapie unijnym, za przeprowadzenie procedury sprzeciwu i za przyznanie lub odmowę przyznania rejestracji. Urząd powinien także przeprowadzać odpowiednie procedury dotyczące oznaczeń geograficznych z państw trzecich.
- (22) Urząd powinien zachęcać strony do korzystania z alternatywnych procedur rozstrzygania sporów, takich jak mediacja, w celu osiągnięcia ugody. W tym celu Urząd powinien oferować stronom możliwość korzystania z tych usług w procedurach dostępnych na poziomie Unii. Sam Urząd powinien świadczyć te usługi, ale strony powinny mieć również możliwość korzystania z innych usług mediacji.
- (23) Aby ułatwić zarządzanie wnioskami przez właściwe organy, należy umożliwić dwóm państwom członkowskim lub większej ich liczbie współpracę podczas krajowego etapu procedury, w tym w odniesieniu do rozpatrywania wniosków, krajowego sprzeciwu, składania wniosków do Urzędu, zmiany specyfikacji produktu i unieważniania rejestracji; oraz postanowienie, że jedno z nich będzie zarządzać procedurą w imieniu drugiego odpowiedniego państwa członkowskiego lub pozostałych odpowiednich państw członkowskich. W takich przypadkach te państwa członkowskie powinny niezwłocznie odpowiednio informować Komisję i dostarczać informacje o głównych parametrach współpracy.
- (24) W niektórych okolicznościach państwa członkowskie powinny mieć możliwość uzyskania odstępstwa od obowiązku wyznaczenia właściwego organu odpowiedzialnego za krajowy etap procedur rejestracji, w tym krajowy sprzeciw, wprowadzenia zmian w specyfikacji produktu i unieważnienia rejestracji. Przyznając takie odstępstwo, należy uwzględnić fakt, że niektóre państwa członkowskie nie posiadają specjalnego krajowego systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, że lokalne zainteresowanie ochroną oznaczeń geograficznych w tych państwach członkowskich jest minimalne i że w tych okolicznościach nie byłoby uzasadnione zobowiązanie ich do tworzenia całej potrzebnej infrastruktury dla takiego systemu. Bardziej efektywne i racjonalne pod względem kosztów byłoby zapewnienie grupom producentów z tych państw członkowskich alternatywnej ścieżki ochrony ich produktów, a mianowicie procedury rejestracji bezpośredniej w Urzędzie. Ta alternatywa przynosiłaby także oszczędności kosztów państwom członkowskim.

- (25) Komisja powinna, po przeanalizowaniu informacji przekazanych przez państwo członkowskie, przyjąć decyzję w sprawie wniosku o odstępstwo złożonego przez to państwo członkowskie, umożliwiającą mu skorzystanie z procedury rejestracji bezpośredniej. Rozpatrując wniosek, Komisja powinna ocenić wszystkie istotne okoliczności, takie jak liczba istniejących chronionych nazw produktów, liczba potencjalnie zainteresowanych producentów i grup producentów w zainteresowanym państwie członkowskim, liczba ludności zainteresowanego państwa członkowskiego, wielkość sprzedaży, zdolności wytwórcze i rynki zbytu danych produktów oraz inne informacje uznawane przez państwo członkowskie za istotne dla wykazania niewielkiego zainteresowania na poziomie krajowym. Komisja powinna mieć możliwość wykorzystania również na przykład informacji zgromadzonych w drodze konsultacji publicznych, badań lub analiz rynku lub pism od odpowiednich izb zawodowych lub wszelkich innych właściwych organów urzędowych, celem podjęcia decyzji. Komisja powinna zachować prawo do zmiany lub uchylenia decyzji zezwalającej państwu członkowskiemu na skorzystanie z procedury rejestracji bezpośredniej, w przypadku gdy odpowiednie państwo członkowskie przestanie spełniać określone warunki. Miałoby to miejsce na przykład wówczas, gdy liczba wniosków bezpośrednich przedłożonych przez wnioskodawców z tego państwa członkowskiego przez określony czas i w sposób powtarzalny przekracza pierwotne oszacowanie przez to państwo członkowskie.
- (26) Zgodnie z takim odstępstwem Urząd powinien bezpośrednio zarządzać procedurami rejestracji, zmianami specyfikacji produktu i unieważnieniami rejestracji. W tym kontekście Urząd powinien w razie potrzeby otrzymać ze strony organów administracyjnych zainteresowanego państwa członkowskiego pomoc za pośrednictwem wyznaczonego pojedynczego punktu kontaktowego, w szczególności w odniesieniu do rozpatrzenia wniosku. Pojedynczy punkt kontaktowy powinien dysponować niezbędną wiedzą specjalistyczną i lokalną o oznaczeniach geograficznych. Aby wspomóc Urząd, pojedynczy punkt kontaktowy powinien mieć możliwość konsultowania się z ekspertami mającymi wiedzę na temat danego produktu lub sektora.
- (27) Stosowanie procedury rejestracji bezpośredniej nie powinno zwalniać państw członkowskich z obowiązku wyznaczenia właściwego organu do przeprowadzania kontroli ani z podjęcia działań niezbędnych do egzekwowania praw określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (28) Aby zapewnić skuteczny i spójny proces decyzyjny w odniesieniu do wniosków, właściwy organ państwa członkowskiego powinien niezwłocznie informować Urząd o jakimkolwiek postępowaniu przed sądem krajowym lub innym organem w sprawie wniosku przedłożonego Urzędowi przez ten właściwy organ oraz o ostatecznym rozstrzygnięciu takiego postępowania. Z tej samej przyczyny właściwy organ powinien na bieżąco informować Urząd o wszelkich krajowych postępowaniach administracyjnych lub sądowych przeciwko decyzji właściwego organu, która mogłaby mieć wpływ na rejestrację oznaczenia geograficznego.
- (29) Od daty złożenia wniosku przez państwo członkowskie do Urzędu, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyznania tymczasowej krajowej ochrony oznaczenia geograficznego przed zakończeniem etapu unijnego, o ile nie wpływa to na rynek wewnętrzny ani na politykę handlową Unii. Tymczasowa ochrona krajowa nie powinna być przyznana w przypadku rejestracji bezpośredniej.
- (30) Aby umożliwić podmiotom gospodarczym, na których interesy wpływa rejestracja oznaczenia geograficznego, dalsze stosowanie zarejestrowanej nazwy przez ograniczony okres, Urząd powinien udzielać specjalnego odstępstwa umożliwiającego stosowanie takiej nazwy w okresie przejściowym. Zastosowanie takiego okresu przejściowego może być również dopuszczalne, aby pokonać okresowe trudności, przy czym długoterminowym celem jest zapewnienie przestrzegania specyfikacji produktu przez wszystkich producentów. Nie naruszając przepisów regulujących konflikty między oznaczeniami geograficznymi a znakami towarowymi, należy umożliwić dalsze stosowanie nazw, które w innym wypadku naruszałyby ochronę oznaczenia geograficznego, w pewnych warunkach i w okresie przejściowym.
- (31) W niektórych określonych przypadkach Komisja powinna mieć możliwość przejęcia od Urzędu uprawnień do podejmowania decyzji w sprawie poszczególnych wniosków, w sprawie wniosków o zmianę specyfikacji produktu lub w sprawie wniosków o unieważnienie. Każde państwo członkowskie lub Urząd powinny mieć możliwość zwrócić się do Komisji o skorzystanie z tej prerogatywy. Komisja powinna również mieć możliwość uczynić to z własnej inicjatywy. W każdym wypadku Urząd powinien pozostać odpowiedzialny za zbadanie dokumentacji i rozpatrzenie sprzeciwu, oraz, w oparciu o względy techniczne, powinien przygotować projekt aktu wykonawczego dla Komisji.

- (32) Z myślą o właściwym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego ważne jest, aby producenci i inne zainteresowane podmioty gospodarcze, jak również organy i konsumenci, mieli szybki i łatwy dostęp do odpowiednich informacji dotyczących oznaczeń geograficznych.
- (33) Aby uniknąć fragmentacji rynku wewnętrznego oraz zapewnić przejrzystość i jednolite warunki w całej Unii, konieczne jest ustanowienie elektronicznego unijnego rejestru oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych (zwanego dalej „rejestrem unijnym”), który powinien być łatwo dostępny publicznie w formacie nadającym się do odczytu maszynowego. Rejestr unijny powinien zostać ustanowiony i być utrzymywany przez Urząd, który powinien zapewnić personel niezbędny do jego funkcjonowania. Należy rozważyć możliwość korzystania z istniejących baz danych, aby uniknąć tworzenia niepotrzebnych obciążeń administracyjnych.
- (34) Unia negocjuje ze swoimi partnerami handlowymi umowy międzynarodowe, w tym umowy dotyczące ochrony oznaczeń geograficznych. Ochrona oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w całej Unii może również być wynikiem takich umów, niezależnie od rejestracji międzynarodowych przewidzianych w akcie genewskim i od systemu rejestracji ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu. Powinna istnieć możliwość wprowadzania do rejestru unijnego oznaczeń geograficznych chronionych w Unii na mocy rejestracji międzynarodowej przewidzianej w akcie genewskim lub na podstawie umów międzynarodowych z partnerami handlowymi Unii, aby ułatwić informowanie społeczeństwa, zwiększyć przejrzystość z korzyścią dla konsumentów oraz, w szczególności, by zapewnić ochronę i kontrolę stosowania tych oznaczeń geograficznych. W takich przypadkach odpowiednie nazwy powinny zostać wprowadzone do rejestru unijnego jako chronione oznaczenia geograficzne.
- (35) Każda strona, w odniesieniu do której decyzja Urzędu wywarła negatywne skutki, powinna mieć prawo do odwołania się do Izb Odwoławczych Urzędu (zwanymi dalej „Izbami Odwoławczymi”). Decyzje Izb Odwoławczych powinny z kolei być zaskarżalne do Sądu, który ma właściwość w zakresie unieważniania lub zmiany zaskarżonej decyzji.
- (36) Należy ustanowić Komitet Doradczy, złożony z ekspertów z państw członkowskich i Komisji, aby zapewnić niezbędne informacje i specjalistyczną wiedzę o niektórych produktach, sektorach i lokalnych uwarunkowaniach, które mogłyby mieć wpływ na wynik procedur w niniejszym rozporządzeniu. Aby uzyskać specjalistyczną wiedzę techniczną konieczną do rozpatrzenia poszczególnych wniosków na dowolnym etapie procedur rejestracji, w tym sprzeciwu, odwołania lub innych procedur, Wydział Oznaczeń Geograficznych Urzędu lub Izby Odwoławcze, z własnej inicjatywy lub na wniosek Komisji, powinny mieć możliwość skonsultowania się z Komitetem Doradczym. Takie konsultacje powinny w razie potrzeby obejmować również ogólną opinię na temat oceny kryteriów jakości, ustanowienia renomy produktu, określania rodzajowego charakteru nazwy oraz oceny ryzyka wprowadzenia konsumentów w błąd. Opinia Komitetu Doradczego nie powinna być wiążąca. Komitet Doradczy powinien również zapraszać, w stosownych przypadkach, ekspertów z zakresu danej kategorii produktów, w tym przedstawicieli regionów i środowisk akademickich. Procedurę powoływania ekspertów oraz zasady działania Komitetu Doradczego należy określić w regulaminie Komitetu Doradczego przyjętym przez Zarząd.
- (37) Oznaczenia geograficzne wprowadzone do rejestru unijnego powinny być objęte ochroną, aby zapewnić ich uczciwe stosowanie i zapobiec praktykom, które mogłyby wprowadzić konsumentów w błąd, w szczególności w odniesieniu do porównywalnych produktów. Aby ustalić, czy produkty są porównywalne z produktem chronionym oznaczeniem geograficznym, należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki. Czynniki te powinny zawierać: czy produkty mają wspólne obiektywne cechy charakterystyczne, takie jak metoda produkcji, wygląd zewnętrzny lub stosowanie tego samego surowca; w jakich okolicznościach wykorzystuje się te produkty z punktu widzenia odpowiednich segmentów rynku; czy produkty te są często dystrybuowane za pomocą tych samych kanałów; oraz czy podlegają one podobnym zasadom dotyczącym wprowadzania do obrotu.
- (38) W celu wzmocnienia ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz skutecznego przeciwdziałania podrabianiu, ochrona na podstawie niniejszego rozporządzenia powinna mieć zastosowanie również do nazw domen w internecie. Ważne jest również, aby należyście uwzględnić porozumienie TRIPS, w szcze-

gólności jego art. 22 i 23, oraz Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu, który został zawarty w imieniu Unii na mocy decyzji Rady 94/800/WE ⁽¹³⁾, w tym art. V tego układu dotyczący wolności tranzytu. W tych ramach prawnych, aby skuteczniej przeciwdziałać podrabianiu, taka ochrona powinna mieć również zastosowanie do towarów wprowadzanych na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu oraz objętych specjalnymi procedurami celnymi, takimi jak procedury dotyczące tranzytu, składowania, szczególnego stosowania lub rozpatrywania.

- (39) Należy zapewnić, by stosowanie oznaczenia geograficznego w nazwie produktu wytworzonego, którego część lub element stanowi lub zawiera produkt objęty oznaczeniem geograficznym, było zgodne z uczciwymi praktykami handlowymi i nie prowadziło do wykorzystywania, osłabiania, umniejszania renomy produktu objętego tym oznaczeniem geograficznym lub nie działało na szkodę renomy oznaczenia geograficznego. Do takiego stosowania powinna być wymagana zgoda grupy producentów lub indywidualnego producenta produktu objętego oznaczeniem geograficznym.
- (40) Terminy rodzajowe podobne do nazwy lub terminu chronionego oznaczeniem geograficznym – albo stanowiące ich część – powinny zachować swój status terminu rodzajowego.
- (41) Nazwy homonimiczne (zwane dalej „homonimami”) są nazwami zapisywanymi lub wymawianymi w ten sam sposób, ale odnoszą się do różnych obszarów geograficznych. Nazwa, która jest całkowicie lub częściowo homonimiczna z oznaczeniem geograficznym już zarejestrowanym lub będącym przedmiotem wniosku, nie powinna być rejestrowana, chyba że pewne okoliczności uzasadniają jej ochronę z uwagi na potrzebę równego traktowania producentów oraz konieczność niewprowadzania konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia geograficznego produktów. Homonimy, które mogą wprowadzić konsumentów w błąd co do prawdziwej tożsamości lub pochodzenia geograficznego produktu, nie powinny być rejestrowane jako oznaczenie geograficzne.
- (42) Chociaż różny jest charakter i cel znaków towarowych i oznaczeń geograficznych, należy wyjaśnić związek między nimi w odniesieniu do kryteriów dotyczących odrzucania wniosków o znaki towarowe, unieważniania znaków towarowych oraz współistnienia znaków towarowych i oznaczeń geograficznych. Należy zachować równowagę pomiędzy ochroną oznaczeń geograficznych a ochroną znaków towarowych, które cieszą się renomą i są dobrze znane, w szczególności w świetle prawa podstawowego, jakim jest prawo własności określone w art. 17 Karty, a także obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego. Przy ocenie związku między oznaczeniem geograficznym a znakiem towarowym należy uwzględnić ciągłość ochrony oznaczenia geograficznego ustanowionej w drodze rejestracji lub stosowania w państwie członkowskim, w przypadku gdy oznaczenie geograficzne stało się przedmiotem ochrony unijnej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, oraz wszelkie pierwszeństwo, jakie zgłasza się w związku z wnioskiem dotyczącym znaku towarowego.
- (43) Grupy producentów odgrywają kluczową rolę w procesie składania wniosku o rejestrację oznaczeń geograficznych, a także w procedurach dotyczących zmiany specyfikacji produktu i unieważnienia rejestracji. Powinny one dysponować niezbędnymi środkami, aby lepiej identyfikować i promować na rynku szczególne cechy charakterystyczne ich produktów. Należy zatem określić rolę grup producentów.
- (44) Rejestry krajowych nazw domeny najwyższego poziomu ustanowione w Unii, oferujące alternatywne procedury rozstrzygania sporów związanych z rejestracją nazw domeny, powinny zapewnić, aby takie procedury obejmowały również oznaczenia geograficzne. Po przeprowadzeniu odpowiedniej alternatywnej procedury rozstrzygania sporów lub procedury sądowej rejestry krajowych nazw domeny najwyższego poziomu ustanowione w Unii powinny mieć możliwość unieważnienia lub przeniesienia nazwy domeny zarejestrowanej w ramach krajowej domeny najwyższego poziomu na rzecz odpowiedniej grupy producentów, w przypadku gdy rejestracja nazwy domeny narusza ochronę oznaczenia geograficznego, w przypadku gdy nazwa domeny jest stosowana w złej wierze lub w przypadku gdy nazwa domeny została zarejestrowana przez jej posiadacza, który nie ma prawa ani uzasadnionego interesu w odniesieniu do danego oznaczenia geograficznego.

⁽¹³⁾ Decyzja Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotycząca zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1).

- (45) Komisja powinna ocenić wykonalność ustanowienia systemu informacji i ostrzegania przed nadużywaniem rzemieślniczych i przemysłowych oznaczeń geograficznych w ramach systemu nazw domen oraz przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z głównych ustaleń. Na podstawie wyników tej oceny Komisja powinna, w razie potrzeby, przedstawić wniosek ustawodawczy w celu ustanowienia takiego systemu.
- (46) Ponieważ unijny system ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych przewidziany w niniejszym rozporządzeniu jest nowy, ważne jest, aby zwiększyć świadomość tej inicjatywy wśród konsumentów, producentów – w szczególności MMŚP – oraz podmiotów prawa publicznego realizujących zadania publiczne na poziomie lokalnym, regionalnym, krajowym i międzynarodowym. W tym celu należy zachęcać państwa członkowskie, Komisję, Urząd i odpowiednie zainteresowane strony do regularnego prowadzenia działań promocyjnych, aby zwiększać świadomość.
- (47) Unijny symbol, oznaczenie i skrót określający zarejestrowane oznaczenia geograficzne oraz związane z nimi prawa należące do kompetencji Unii powinny być chronione zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich, aby zapewnić, by były stosowane w odniesieniu do autentycznych produktów i by konsumenci nie byli wprowadzani w błąd co do cech charakterystycznych tych produktów.
- (48) Należy zalecić stosowanie, również na stronach sklepów internetowych, unijnego symbolu, oznaczenia i skrótu na opakowaniu produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym, tak aby przybliżyć konsumentom tę kategorię produktów i związane z nimi gwarancje oraz umożliwić zwiększenie rozpoznawalności tych produktów na rynku, ułatwiając w ten sposób kontrole. Stosowanie unijnego symbolu, oznaczenia i skrótu powinno pozostać dobrowolne w przypadku oznaczeń geograficznych z państw trzecich.
- (49) W celu zapewnienia konsumentom jasności oraz zapewnienia maksymalnej spójności z ustawodawstwem Unii w dziedzinie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych, środków spożywczych, win i napojów spirytusowych, symbol unijny stosowany na opakowaniach produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym powinien być identyczny z symbolem ustanowionym na podstawie rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 664/2014 ⁽¹⁴⁾ i stosowanym na opakowaniach produktów rolnych i środków spożywczych, win i napojów spirytusowych objętych oznaczeniem geograficznym.
- (50) Wartość dodana oznaczeń geograficznych opiera się na zaufaniu konsumentów. Takie zaufanie może być uzasadnione wyłącznie wówczas, jeżeli rejestracji oznaczeń geograficznych towarzyszą wydajne i skuteczne mechanizmy weryfikacji i kontroli. Konsumenci powinni móc oczekiwać, że każde oznaczenie geograficzne jest objęte solidnymi systemami weryfikacji i kontroli, niezależnie od tego, czy produkty pochodzą z Unii czy z państwa trzeciego.
- (51) W celu zapewnienia zaufania konsumenta do szczególnych cech charakterystycznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym, należy włączyć producentów w system oparty na oświadczeniu własnym producenta, weryfikującym zgodność ze specyfikacją produktu przed wprowadzeniem produktu na rynek i po jego wprowadzeniu na rynek. Do celów kontroli każde państwo członkowskie powinno wyznaczyć właściwe organy do weryfikacji zgodności i monitorowania. Powinno być możliwe wyznaczenie jednego właściwego organu do przeprowadzenia etapu krajowego i innego właściwego organu do kontroli, jeżeli zadecyduje tak państwo członkowskie. Odpowiedni właściwy organ powinien mieć możliwość przekazywania niektórych zadań kontrolnych jednostkom certyfikującym produkty lub osobom fizycznym.

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 664/2014 z dnia 18 grudnia 2013 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do ustanowienia symboli unijnych dotyczących chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności oraz w odniesieniu do niektórych zasad dotyczących pochodzenia paszy i surowców, niektórych przepisów proceduralnych i niektórych dodatkowych przepisów przejściowych (Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 17).

- (52) Producent powinien przedłożyć oświadczenie własne właściwemu organowi odpowiedzialnemu za weryfikację zgodności ze specyfikacją produktu. Aby wykazać ciągłą zgodność ze specyfikacją, takie oświadczenie własne należy składać co trzy lata. Producenci powinni być zobowiązani do niezwłocznego składania zaktualizowanego oświadczenia własnego w przypadku takiej zmiany w specyfikacji produktu, która wpływa na dany produkt. Weryfikacja na podstawie oświadczenia własnego nie powinna uniemożliwiać producentom zwrócenia się o weryfikację przez osoby trzecie zgodności ich produktów ze specyfikacją produktu. Powinna istnieć możliwość, by taka weryfikacja przez osobę trzecią uzupełniała oświadczenie własne, ale go nie zastępowała.
- (53) Oświadczenie własne powinno dostarczyć właściwemu organowi wszystkich niezbędnych informacji na temat produktu, aby ułatwić organowi sprawdzenie jego zgodności ze specyfikacją produktu. Aby zapewnić podawanie w oświadczeniu własnym wyczerpujących informacji, należy określić zharmonizowany format takich oświadczeń. Producent powinien ponosić pełną odpowiedzialność za zapewnienie, że informacje podane w oświadczeniu własnym są kompletne, spójne i dokładne oraz powinien być w stanie przedstawić, bez wywierania wpływu na ochronę know-how i tajemnic handlowych, niezbędne dowody umożliwiające weryfikację tych informacji.
- (54) Po otrzymaniu oświadczenia własnego właściwy organ powinien przeprowadzić weryfikację tego oświadczenia obejmującą co najmniej kontrolę jego kompletności i spójności. Należy wyjaśnić oczywiste niespójności i zwrócić się do producenta o dostarczenie brakujących informacji. Jeżeli właściwy organ uważa, że informacje zawarte w oświadczeniu własnym są kompletne i spójne i nie ma on żadnych innych zastrzeżeń dotyczących zgodności, właściwy organ powinien wydać lub odnowić urzędowe poświadczenie zezwolenia na produkcję produktu objętego oznaczeniem geograficznym.
- (55) Aby zapewnić zgodność ze specyfikacją produktu i skontrolować precyzyjność informacji podanych w oświadczeniu własnym, właściwy organ powinien, z odpowiednią częstotliwością, przeprowadzać kontrole zgodności na rynku, w tym w handlu elektronicznym, na podstawie analizy ryzyka i z uwzględnieniem ryzyka wystąpienia niezgodności, w tym oszukańczych lub wprowadzających w błąd praktyk.
- (56) W przypadku niezgodności ze specyfikacją produktu właściwy organ powinien podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby odpowiedni producenci rozwiązali zaistniałą sytuację, oraz w celu zapobieżenia dalszej niezgodności.
- (57) Jako alternatywę dla procedury weryfikacji opartej na oświadczeniu własnym państwom członkowskim należy zezwolić na przyjęcie procedury weryfikacji opartej na weryfikacji zgodności, prowadzonej przez właściwy organ lub wyznaczoną osobę trzecią. Taka procedura weryfikacji powinna obejmować kontrole zgodności ze specyfikacją produktu zarówno przed wprowadzeniem tego produktu do obrotu, jak i po jego wprowadzeniu do obrotu. Właściwemu organowi należy zezwolić, w razie potrzeby, na przekazywanie, niektórych zadań kontrolnych związanych z kontrolą pochodzenia geograficznego lub procesu produkcji danego produktu jednostkom certyfikującym produkty lub osobom fizycznym.
- (58) W odniesieniu do akredytacji jednostek certyfikujących produkty należy stosować normy europejskie (normy EN) opracowane przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) oraz normy międzynarodowe opracowane przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO), a jednostki te powinny stosować wspomniane normy w swoich działaniach. Akredytacja tych jednostek powinna przebiegać zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 ⁽¹⁵⁾. Jednostki certyfikujące produkty z siedzibą poza Unią powinny wykazać, że przestrzegają norm unijnych lub norm uznanych na poziomie międzynarodowymi na podstawie poświadczenia wydanego przez jednostkę będącą uznanym sygnatariuszem wielostronnej umowy o uznawaniu pod auspicjami Międzynarodowego Forum Akredytacji (IAF) lub członkiem Międzynarodowej Współpracy w dziedzinie Akredytacji Laboratoriów (ILAC). Osoby fizyczne powinny dysponować specjalistyczną wiedzą, sprzętem, infrastrukturą i zasobami wymaganymi do wykonywania przekazanych im zadań kontrolnych. Powinny posiadać one odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie, działać bezstronnie, a także być wolne od wszelkiego konfliktu interesów w zakresie wykonywania przekazanych im zadań kontrolnych.

⁽¹⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

- (59) Państwa członkowskie i Urząd powinny udostępniać publicznie informacje dotyczące właściwych organów, jednostek certyfikujących produkty i osób fizycznych, którym przekazano niektóre zadania kontrolne, aby zapewnić przejrzystość oraz umożliwić zainteresowanym stronom skontaktowanie się z nimi.
- (60) Monitorowanie stosowania oznaczeń geograficznych na rynku jest istotne z punktu widzenia przeciwdziałania oszukańczym i wprowadzającym w błąd praktykom, i tym samym zapewnia, by producenci produktów objętych oznaczeniem geograficznym byli odpowiednio wynagradzani za wartość dodaną ich produktów objętych oznaczeniem geograficznym oraz by osoby naruszające prawa nadane przez oznaczenia geograficzne nie mogły sprzedawać niezgodnych produktów. W związku z tym państwa członkowskie powinny wyznaczyć właściwe organy, aby monitorować rynek w celu wykrywania wszelkich przypadków niewłaściwego stosowania oznaczeń geograficznych, a także powinny przeprowadzać kontrole na podstawie analizy ryzyka. W przypadku wykrycia niewłaściwego stosowania oznaczenia geograficznego odpowiedni właściwy organ powinien podjąć odpowiednie działania administracyjne i sądowe, aby zapobiec stosowaniu lub powstrzymać stosowanie nazw produktów lub usług naruszających ochronę zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, w przypadku gdy takie produkty są produkowane lub wprowadzane do obrotu lub takie usługi są świadczone lub wprowadzane do obrotu na jego terytorium. Powinna istnieć możliwość, by organy te były tożsame z organami wyznaczonymi do weryfikacji zgodności ze specyfikacją produktu. Powinna istnieć możliwość, by takie monitorowanie było prowadzone przez organy przeprowadzające kontrole produktów lub kontrole na rynku w innym kontekście, na przykład w ramach kontroli celnych, nadzoru rynku lub ścigania przestępstw.
- (61) Środki, procedury i środki naprawcze określone w dyrektywie 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁶⁾ mają zastosowanie do wszelkich naruszeń praw własności intelektualnej, w tym praw w zakresie oznaczeń geograficznych. Ponadto w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 ⁽¹⁷⁾ określono warunki i procedury podejmowania działań przez organy celne, w przypadku gdy towary podejrzane o naruszenie prawa własności intelektualnej, w tym prawa w zakresie oznaczeń geograficznych, podlegają lub powinny podlegać dozorowi celnemu lub kontrolom celnym na obszarze celnym Unii. Podobnie w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 386/2012 ⁽¹⁸⁾ określono zadania i działania Urzędu związane z egzekwowaniem praw własności intelektualnej, w tym wspieranie współpracy z właściwymi organami państw członkowskich i między nimi.
- (62) Dla prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego ważne jest, aby producenci mogli szybko i łatwo wykazać, że są upoważnieni do stosowania nazwy objętej ochroną w postaci oznaczenia geograficznego, na przykład w kontekście kontroli celnych lub inspekcji rynku lub na żądanie partnerów handlowych lub konsumentów. W tym celu powinni oni stosować wydane im do dyspozycji urzędowe poświadczenie zezwalające na produkcję produktu objętego oznaczeniem geograficznym.
- (63) Ponieważ system kontroli określony w niniejszym rozporządzeniu jest zgodny z podejściem publiczno-prywatnym, sami producenci powinni również przyczyniać się do ochrony oznaczeń geograficznych. Powinni oni przeprowadzać kontrole zgodności, aby sprawdzać zgodność produktu ze specyfikacją produktu, którym w stosownych przypadkach powinny towarzyszyć wewnętrzne kontrole zgodności zarządzane i organizowane przez odpowiednią grupę producentów. Ponadto należy zachęcać producentów do wspierania organów publicznych w monitorowaniu stosowania oznaczeń geograficznych na rynku. Producentów należy również zachęcać do powiadamiania właściwych organów o wszelkich przypadkach niezgodności lub ewentualnych naruszeniach.

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 45).

⁽¹⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 15).

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 386/2012 z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie powierzenia Urzędowi Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) zadań związanych z egzekwowaniem praw własności intelektualnej, w tym zwoływania posiedzeń przedstawicieli sektora publicznego i prywatnego w charakterze europejskiego obserwatorium do spraw naruszeń praw własności intelektualnej (Dz.U. L 129 z 16.5.2012, s. 1).

- (64) W celu wzmocnienia ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz skutecznego przeciwdziałania podrobieniu ochrona na podstawie niniejszego rozporządzenia powinna mieć zastosowanie zarówno do środowiska internetowego, jak i pozainternetowego, w tym do nazw domen w internecie. Usługi pośrednictwa, w szczególności platformy internetowe, są coraz powszechniej stosowane w sprzedaży produktów, w tym produktów objętych oznaczeniem geograficznym. W związku z tym informacje związane z reklamą, promocją i sprzedażą towarów, które naruszają ochronę oznaczeń geograficznych określoną w niniejszym rozporządzeniu, należy uznać za nielegalne treści w rozumieniu art. 3 lit. h) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 ⁽¹⁹⁾ oraz należy objąć je obowiązkami i środkami na podstawie tego rozporządzenia.
- (65) Państwa członkowskie powinny przewidzieć skuteczne, proporcjonalne i odstraszające kary, aby odwieść producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym od ewentualnych nieuczciwych i oszukańczych zachowań oraz osoby od naruszania przepisów dotyczących oznaczeń geograficznych.
- (66) Biorąc pod uwagę, że etapy produkcji produktu objętego oznaczeniem geograficznym mogą odbywać się w więcej niż jednym państwie członkowskim oraz że produkty produkowane w jednym państwie członkowskim mogą być sprzedawane w innym państwie członkowskim, należy zapewnić pomoc administracyjną i współpracę między państwami członkowskimi, aby umożliwić efektywne i skuteczne kontrole i egzekwowanie.
- (67) Działania Unii po jej przystąpieniu do aktu genewskiego są regulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1753 ⁽²⁰⁾. Niektóre przepisy tego rozporządzenia należy zmienić, aby zapewnić spójność w odniesieniu do ustanowienia unijnego systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. W tym kontekście Urząd powinien działać jako właściwy organ Unii w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w rozumieniu aktu genewskiego. Przepisy rozporządzenia (UE) 2019/1753 mające zastosowanie do oznaczeń geograficznych nieobjętych zakresem przepisów unijnych regulujących system ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolnych należy zatem zmienić, by dostosować je do niniejszego rozporządzenia.
- (68) Podobnie, aby zapewnić spójność w odniesieniu do niniejszego rozporządzenia, należy zmienić rozporządzenie (UE) 2017/1001. Zadania powierzone Urzędowi na podstawie niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do administrowania oznaczeniami geograficznymi i ich promocji należy dodać do wykazu zadań Urzędu określonego w art. 151 rozporządzenia (UE) 2017/1001.
- (69) Do celów wykonywania zadań powierzonych Urzędowi na podstawie niniejszego rozporządzenia językami Urzędu powinny być wszystkie języki urzędowe Unii. W odniesieniu do wniosków, wniosków o zmianę specyfikacji produktu i wniosków o unieważnienie przedkładanych przez wnioskodawców z państw trzecich Urząd powinien przyjmować zweryfikowane tłumaczenia dokumentów i informacji na jeden z języków urzędowych Unii. Urząd powinien, w stosownych przypadkach, mieć możliwość korzystania ze zweryfikowanych tłumaczeń maszynowych.
- (70) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość pobierania opłat, aby pokrywać koszty zarządzania systemem ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych. W tym kontekście państwa członkowskie powinny uwzględnić sytuację MMŚP. Urząd nie powinien pobierać opłaty za wnioski złożone przez właściwe organy państw członkowskich po zakończeniu krajowego etapu procedury rejestracji. Urząd powinien jednak pobierać opłatę za procedurę rejestracji bezpośredniej, biorąc pod uwagę, że procedura ta generuje więcej pracy dla Urzędu niż rozpatrywanie wniosków, które już zweryfikowano na etapie krajowym. Urząd powinien również pobierać opłaty za procedury na podstawie niniejszego rozporządzenia dotyczące oznaczeń geograficznych z państw trzecich oraz za procedurę odwoławczą.

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz. U. L 277 z 27.10.2022, s. 1).

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1753 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie działań Unii po jej przystąpieniu do Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (Dz.U. L 271 z 24.10.2019, s. 1).

- (71) Opłaty lub prowizje z tytułu przeprowadzenia kontroli i weryfikacji powinny pokrywać koszty ogólne poniesione przez właściwe organy dokonujące tych kontroli i weryfikacji, ale nie powinny przekraczać tych kosztów. Koszty ogólne mogą obejmować koszty organizacyjne i koszty wsparcia niezbędne do planowania i przeprowadzania kontroli oraz, w stosownych przypadkach, skorzystania z usług jednostek certyfikujących produkty lub osób fizycznych. Za złożenie oświadczenia własnego i jego rozpatrzenie nie należy pobierać żadnych opłat.
- (72) Koszty niezbędne do utworzenia systemu informatycznego przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu, a mianowicie cyfrowego systemu składania wniosków do Urzędu drogą elektroniczną, rejestru unijnego i portalu cyfrowego, powinny być finansowane ze skumulowanej nadwyżki budżetowej Urzędu. Koszty bieżące wynikające z zadań powierzonych Urzędowi na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny być pokrywane z budżetu operacyjnego Urzędu.
- (73) System cyfrowy składania wniosków do Urzędu drogą elektroniczną powinien obejmować dział obsługi klienta i dział realizacji zleceń oraz zapewniać sprawne połączenie, współdziałanie i integrację z systemami informatycznymi organów krajowych, rejestrem unijnym oraz systemem informatycznym WIPO służącym do zarządzania aktem genewskim. Rejestr unijny powinien mieć wygląd podobny do unijnego rejestru oznaczeń geograficznych win, środków spożywczych i produktów rolnych i mieć co najmniej te same funkcje co ten rejestr.
- (74) W celu zmiany lub uzupełnienia niektórych, innych niż istotne, elementów niniejszego rozporządzenia Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do: (i) dalszego określania wymogów dotyczących dokumentacji towarzyszącej wnioskowi; (ii) dodawania do wykazu dalszych elementów dokumentacji towarzyszącej, którą należy przedłożyć; (iii) określania kryteriów procedury rejestracji bezpośredniej; (iv) określania procedur i warunków mających zastosowanie do przygotowywania i składania Urzędowi wniosków; (v) określania treści powiadomienia o odwołaniu i procedury wnoszenia i rozpatrywania odwołania; (vi) określania treści i formy decyzji Izby Odwoławczej; oraz (vii) zmian informacji i wymogów dotyczących standardowego formularza dla oświadczenia własnego. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²¹⁾. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (75) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do: (i) ustanawiania przepisów, które ograniczają zakres informacji zawartych w specyfikacji produktu, w przypadku gdy takie ograniczenie jest konieczne do uniknięcia zbyt dużych objętościowo wniosków; (ii) ustanawiania przepisów dotyczących formy specyfikacji produktu; (iii) określania formatu i prezentacji online dokumentacji towarzyszącej; (iv) ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur przygotowywania i składania bezpośrednich wniosków; (v) ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur oraz formatu i prezentacji wniosków Urzędowi, w tym w odniesieniu do wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju; (vi) ustanawiania przepisów dotyczących wnoszenia sprzeciwu, oraz określających format i prezentację online uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie; (vii) ustanawiania przepisów dotyczących wnoszenia zawiadomienia zawierającego uwagi oraz określających ich format i prezentację online; (viii) decyzji i procedur w przypadkach, w których Komisja przejmuje od Urzędu uprawnienia do podejmowania decyzji w sprawie wniosku; (ix) ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur, formy i prezentacji wniosku o unijną zmianę specyfikacji produktu i procedur, formy i zgłaszania Urzędowi zmian standardowych; (x) ustanawiania szczegółowych przepisów dotyczących procedur i formy unieważnienia oraz prezentacji wniosków o unieważnienie; (xi) określania architektury informatycznej i prezentacji rejestru unijnego; (xii) definiowania formatu i prezentacji online wyciągów z rejestru unijnego; (xiii) określania parametrów technicznych symbolu i oznaczeń unijnych oraz przepisów dotyczących ich umieszczania na produktach wprowadzanych do obrotu jako zarejestrowane oznaczenia geograficzne, włącznie z przepisami dotyczącymi wersji językowych, które należy stosować; (xiv) określania charakteru i rodzaju wymienianych informacji oraz metod wymiany informacji do celów kontroli; oraz (xv) określania

⁽²¹⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

wysokości opłat, które mają być pobierane przez Urząd oraz sposobów ich uiszczania lub zwrotu w przypadku opłat z tytułu odwołania do Izby Odwoławczej. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽²²⁾.

- (76) Obecna ochrona oznaczeń geograficznych na poziomie krajowym opiera się na różnych podejściach regulacyjnych. Istnienie dwóch równoległych systemów na poziomie Unii i poziomie krajowym niesie ze sobą ryzyko dezorientacji konsumentów i producentów. Zastąpienie krajowych systemów ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych unijnymi ramami regulacyjnymi stworzyłoby pewność prawa, zmniejszyłoby obciążenie administracyjne organów krajowych, zapewniłoby uczciwą konkurencję między producentami produktów objętych takimi oznaczeniami geograficznymi, a także przewidywalne i stosunkowo niskie koszty oraz zwiększyłoby wiarygodność produktów w oczach konsumentów. W tym celu krajowe systemy ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych powinny przestać istnieć dwanaście miesięcy od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. Powinna istnieć możliwość przedłużenia w czasie ochrony przyznanej w ramach tych systemów krajowych do zakończenia rejestracji krajowych oznaczeń geograficznych określonych przez odpowiednie państwa członkowskie. Niektóre państwa członkowskie, w szczególności państwa będące stronami Porozumienia lizbońskiego o ochronie nazw pochodzenia i ich międzynarodowej rejestracji, zarejestrowały, na mocy tego porozumienia, oznaczenia geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Przyznały one również ochronę, na mocy tego porozumienia, oznaczeniom geograficznym z państw trzecich. Należy zatem zmienić rozporządzenie (UE) 2019/1753, aby umożliwić nieprzerwaną ochronę tych oznaczeń geograficznych.
- (77) Zważywszy, że potrzebny jest czas na utworzenie ram właściwego funkcjonowania niniejszego rozporządzenia w celu stworzenia unijnego i międzynarodowego systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, należy rozpocząć stosowanie niniejszego rozporządzenia po upływie rozsądnego okresu od jego przyjęcia. Jednak niektóre przepisy dotyczące odstępstwa od etapu krajowego, Komitetu Doradczego, utworzenia systemu informatycznego i przekazania uprawnień Komisji należy stosować od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
- (78) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie. Należy zatem interpretować i stosować niniejsze rozporządzenie zgodnie z tymi prawami i zasadami, z uwzględnieniem prawa do ochrony danych osobowych, wolności prowadzenia działalności gospodarczej i prawa własności, w tym własności intelektualnej.
- (79) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie stworzenie unijnego systemu ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań niniejszego rozporządzenia możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (80) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię dnia 2 czerwca 2022 r. ⁽²³⁾,

⁽²²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²³⁾ Dz.U. C 258 z 5.7.2022, s. 5.

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się przepisy dotyczące:

- a) rejestracji, oraz ochrony i kontroli w odniesieniu do oznaczeń geograficznych identyfikujących produkty rzemieślnicze i przemysłowe o danej jakości, renomie lub innej cesze charakterystycznej związanej z ich pochodzeniem geograficznym; oraz
- b) oznaczeń geograficznych wprowadzonych do międzynarodowego rejestru ustanowionego w ramach Aktu genewskiego Porozumienia lizbońskiego w sprawie nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych (zwanego dalej „aktem genewskim”), którym zarządza Światowa Organizacja Własności Intelektualnej (WIPO).

Artykuł 2

Cele

Niniejsze rozporządzenie ustanawia unijny system ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, w szczególności poprzez określenie przepisów odnoszących się do:

- a) niezbędnych zadań, praw i obowiązków producentów w celu zarządzania oznaczeniami geograficznymi, w tym w odpowiedzi na społeczne zapotrzebowanie na zrównoważone produkty;
- b) prostej i skutecznej rejestracji oznaczeń geograficznych uwzględniającej odpowiednią ochronę praw własności intelektualnej;
- c) stworzenia wartości dodanej poprzez przyczynianie się do uczciwej konkurencji na rynku;
- d) wiarygodnych informacji i gwarancji autentyczności produktów objętych oznaczeniem geograficznym dla konsumenta;
- e) skutecznych kontroli i egzekwowania w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz wprowadzania do obrotu produktów rzemieślniczych i przemysłowych w całej Unii, w tym w ramach handlu elektronicznego, przy zapewnieniu integralności rynku wewnętrznego;
- f) lokalnego rozwoju gospodarczego przyczyniającego się do ochrony know-how i wspólnego dziedzictwa.

Artykuł 3

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do produktów rolnych lub środków spożywczych, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012, do win, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013, ani do napojów spirytusowych, o których mowa w rozporządzeniu (UE) 2019/787.
3. Rejestracja i ochrona oznaczeń geograficznych na podstawie niniejszego rozporządzenia pozostają bez uszczerbku dla ciążącego na producentach obowiązku zapewnienia zgodności z prawem Unii, w szczególności z przepisami dotyczącymi wprowadzania produktów do obrotu, etykietowania produktów, bezpieczeństwa produktów, ochrony konsumentów i nadzoru rynku.

4. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 ⁽²⁴⁾ nie ma zastosowania do oznaczeń geograficznych chronionych na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „produkty rzemieślnicze i przemysłowe” oznaczają produkty:
 - a) produkowane całkowicie ręcznie albo przy użyciu narzędzi ręcznych lub cyfrowych lub środków mechanicznych, jeżeli wkład pracy ręcznej jest ważnym elementem produktu końcowego; lub
 - b) produkowane w sposób znormalizowany, w tym w ramach produkcji seryjnej i przy użyciu maszyn;
- 2) „producent” oznacza podmiot zaangażowany w jeden etap produkcji lub większą ich liczbę, produktów rzemieślniczych i przemysłowych;
- 3) „grupa producentów” oznacza dowolne stowarzyszenie, niezależnie od jego formy prawnej, składające się głównie z producentów, których działalność związana jest z tym samym produktem;
- 4) „etap produkcji” oznacza dowolny etap produkcji, w tym wytwarzanie, przetwarzanie, pozyskiwanie, wydobywanie, ekstrakcję, cięcie lub przygotowanie, do momentu, w którym produkt osiąga formę umożliwiającą wprowadzenie go do obrotu;
- 5) „tradycyjny” w powiązaniu z produktem pochodzącym z danego obszaru geograficznego oznacza udokumentowane historyczne stosowanie przez producentów w danej społeczności przez okres umożliwiający przekazywanie danego produktu kolejnym pokoleniom;
- 6) „termin rodzajowy” oznacza:
 - a) nazwę produktu, która – mimo iż dotyczy miejsca, regionu lub kraju, w którym produkt był pierwotnie produkowany lub wprowadzany do obrotu – stała się nazwą zwyczajową tego produktu w Unii;
 - b) termin zwyczajowy w Unii, opisujący rodzaj produktu lub jego cechy; lub
 - c) inny termin, który nie odnosi się do konkretnego produktu;
- 7) „jednostka certyfikująca produkty” oznacza jednostkę, niezależnie od jej formy prawnej, której powierza się zadanie poświadczania, że produkty objęte oznaczeniami geograficznymi są zgodne ze specyfikacją produktu;
- 8) „oświadczenie własne” oznacza dokument w zharmonizowanym formacie określonym w załączniku I, w którym producenci, którzy mogą być reprezentowani przez upoważnionego przedstawiciela, oświadczają, na swoją wyłączną odpowiedzialność, że dany produkt jest zgodny z odpowiednią specyfikacją produktu oraz że przeprowadzono wszystkie niezbędne kontrole i weryfikacje w celu właściwego określenia zgodności, aby wykazać właściwym organom państw członkowskich, że oznaczenie geograficzne jest stosowane zgodnie z prawem;
- 9) „Urząd” oznacza Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej ustanowiony rozporządzeniem (UE) 2017/1001;
- 10) „zawiadomienie zawierające uwagi” oznacza przedłożoną Urzędowi uwagę na piśmie wskazującą na nieścisłości we wniosku, bez uruchamiania procedury sprzeciwu;
- 11) „krajowa indywidualna ochrona oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych ” oznacza tytuł prawny do własności intelektualnej na mocy prawa krajowego, regionalnego lub lokalnego, który w szczególności chroni nazwy określające produkty rzemieślnicze i przemysłowe o danej jakości, renomie lub innej cesze charakterystycznej produktu związanej z ich pochodzeniem geograficznym, z wyjątkiem znaków towarowych.

⁽²⁴⁾ Dyrektywa (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1).

Artykuł 5

Ochrona danych

1. Komisję i Urząd uznaje się za administratorów w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (UE) 2018/1725, jeżeli chodzi o przetwarzanie danych osobowych w procedurze, w odniesieniu do której są one właściwe zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
2. Właściwe organy państw członkowskich uznaje się za administratorów w rozumieniu art. 4 pkt 7 rozporządzenia (UE) 2016/679, jeżeli chodzi o przetwarzanie danych osobowych w procedurach, w odniesieniu do których są one właściwe zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 6

Wymogi dotyczące oznaczenia geograficznego

1. Aby nazwa produktu rzemieślniczego lub przemysłowego kwalifikowała się do ochrony jako oznaczenie geograficzne, produkt ten musi spełniać następujące wymogi:
 - a) produkt pochodzi z określonego miejsca, regionu lub państwa;
 - b) dana jakość, renoma lub inna cecha charakterystyczna produktu jest w głównej mierze wynikiem jego pochodzenia geograficznego; oraz
 - c) co najmniej jeden etap produkcji produktu odbywa się na wyznaczonym obszarze geograficznym.
2. Produkty sprzeczne z porządkiem publicznym wyłącza się spod ochrony w postaci oznaczenia geograficznego.

TYTUŁ II

REJESTRACJA OZNACZEŃ GEOGRAFICZNYCH

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Artykuł 7

Procedura rejestracji

1. Procedura rejestracji obejmuje dwa etapy. Pierwszy etap odbywa się na poziomie krajowym zgodnie z art. 12–16. Drugi etap odbywa się na poziomie Unii zgodnie z art. 21–30.
2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą wystąpić o odstępstwo, zgodnie z art. 19, od krajowego etapu procedury rejestracji. W takich przypadkach wnioski o rejestrację składa się bezpośrednio do Urzędu.
3. Wszelkie obciążenia administracyjne związane z procedurą rejestracji ogranicza się do minimum.

Artykuł 8

Wnioskodawca

1. Wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego (zwany dalej „wnioskiem”) przedkłada grupa producentów.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 za wnioskodawcę uznaje się pojedynczego producenta, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

- a) dana osoba jest jedynym producentem, który chce złożyć wniosek; oraz
- b) wyznaczony obszar geograficzny zdefiniowano na podstawie określonej części terytorium, bez odniesienia do granic nieruchomości, a jego cechy charakterystyczne znacznie różnią się od cech obszarów sąsiadujących lub też cechy charakterystyczne danego produktu różnią się od cech charakterystycznych produktów produkowanych na sąsiednich obszarach geograficznych.

3. Zezwala się podmiotom prawa publicznego realizującym zadania publiczne na poziomie lokalnym lub regionalnym państwa członkowskiego, z którego pochodzi grupa producentów lub pojedynczy producent, na udzielenie pomocy w przygotowaniu wniosku i w odpowiedniej procedurze.

4. Za wnioskodawcę w rozumieniu ust. 1 niniejszego artykułu można uznać podmiot prawa publicznego realizujący zadania publiczne na poziomie lokalnym lub regionalnym inny niż podmioty, o których mowa w art. 12 ust. 1 i art. 50 ust. 1, wyznaczony przez państwo członkowskie, lub podmiot prawa prywatnego wyznaczony przez państwo członkowskie. We wniosku podaje się powody takiego wyznaczenia.

5. W przypadku produktu pochodzącego z transgranicznego obszaru geograficznego kilku wnioskodawców z różnych państw członkowskich, z państw członkowskich i państw trzecich lub z państw trzecich może złożyć wspólny wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego dotyczącego takiego produktu.

Artykuł 9

Specyfikacja produktu

1. Aby nazwa produktu rzemieślniczego lub przemysłowego kwalifikowała się do ochrony jako oznaczenie geograficzne, produkt ten musi być zgodny ze specyfikacją produktu, wykazującą, że spełniono wszystkie wymogi art. 6 ust. 1. Specyfikacja produktu jest obiektywna i niedyskryminująca oraz wskazuje etapy produkcji, które mają miejsce na określonym obszarze geograficznym.

Specyfikacja produktu zawiera następujące elementy:

- a) nazwę, która ma być chroniona jako oznaczenie geograficzne, która może być nazwą geograficzną miejsca produkcji danego produktu lub nazwą stosowaną w handlu lub w języku potocznym do opisu tego produktu na określonym obszarze geograficznym lub do odniesienia się do niego;
- b) rodzaj produktu;
- c) opis produktu, w tym, w stosownych przypadkach, surowców;
- d) specyfikację określonego obszaru geograficznego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. a), oraz informacje ustanawiające związek między obszarem geograficznym a daną jakością, renomą lub inną cechą charakterystyczną produktu, o którym mowa w art. 6 ust. 1 lit. b);
- e) dowód, że produkt pochodzi z określonego obszaru geograficznego wyszczególnionego w art. 6 ust. 1 lit. a) i c), w tym przez wymienienie etapów produkcji, które mają miejsce na określonym obszarze geograficznym;
- f) opis metod produkcji oraz, w stosownych przypadkach, wykorzystywanych tradycyjnych metod i konkretnych praktyk;
- g) informacje dotyczące pakowania, w przypadku gdy wnioskodawca decyduje, że pakowanie musi mieć miejsce na określonym obszarze geograficznym – wówczas wnioskodawca przedstawia wystarczające uzasadnienie konieczności pakowania tego konkretnego produktu na danym obszarze;
- h) wszelkie szczegółowe zasady dotyczące etykietowania produktu;
- i) oznaczenie każdego poszczególnego etapu produkcji, przeprowadzanego przez co najmniej jednego producenta w państwie członkowskim lub państwie trzecim innym niż państwo członkowskie lub państwo trzecie, z którego pochodzi nazwa produktu, oraz wszelkich szczegółowych przepisów dotyczących weryfikacji zgodności w tym zakresie;

- j) inne wymogi przewidziane odpowiednio przez państwa członkowskie lub grupę producentów, mające zastosowanie pod warunkiem że wymogi takie są obiektywne, niedyskryminujące i zgodne z prawem unijnym i krajowym.

2. Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające przepisy, które ograniczają zakres informacji zawartych w specyfikacji produktu, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy takie ograniczenie jest konieczne do uniknięcia zbyt dużych rozmiarów wniosków, a także ustanawiające przepisy dotyczące formy specyfikacji produktu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Artykuł 10

Jednolity dokument

1. Jednolity dokument zawarty we wniosku zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. b) sporządza się przy użyciu standardowego formularza zamieszczonego w załączniku II. Zawiera on następujące informacje:

- a) nazwę, która ma być chroniona jako oznaczenie geograficzne;
- b) rodzaj produktu;
- c) opis produktu, w tym, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące pakowania i etykietowania;
- d) związane określenie obszaru geograficznego;
- e) opis związku między produktem a zdefiniowanym obszarem geograficznym, o którym mowa w art. 6 ust. 1, w tym, w stosownych przypadkach, szczegółowe elementy opisu produktu lub metody produkcji, które uzasadniają ten związek.

2. W przypadku gdy wnioskodawca jest mikroprzedsiębiorstwem, małym lub średnim przedsiębiorstwem (MŚP) lub grupą producentów składającą się wyłącznie z MŚP, właściwy organ wyznaczony zgodnie z art. 12 ust. 1 państwa członkowskiego, z którego pochodzi grupa producentów lub pojedynczy producent, stara się pomóc, na wniosek wnioskodawcy i bez uszczerbku dla decyzji w sprawie wniosku, w przygotowaniu jednolitego dokumentu zgodnie ze swoją praktyką administracyjną.

W przypadku wniosków transgranicznych właściwy organ któregośkolwiek państwa członkowskiego uznaje się za właściwy organ w rozumieniu akapitu pierwszego.

W przypadku gdy państwo członkowskie podejmie decyzję o zastosowaniu procedury rejestracji bezpośredniej, o której mowa w art. 20, Urząd, w ścisłej współpracy z pojedynczym punktem kontaktowym na podstawie art. 19 ust. 5, stara się zapewnić pomoc wnioskodawcy przy opracowywaniu jednolitego dokumentu.

Wszelka pomoc organów lub Urzędu na podstawie niniejszego ustępu jest udzielana z zachowaniem odpowiedzialności wnioskodawcy za jednolity dokument.

Artykuł 11

Dokumentacja towarzysząca wnioskowi

1. Dokumentacja towarzysząca wnioskowi o rejestrację (zwana dalej „dokumentacją towarzyszącą”) zawiera:

- a) nazwę/imię i nazwisko oraz dane kontaktowe wnioskodawcy;
- b) nazwę i dane kontaktowe właściwego organu wyznaczonego zgodnie z art. 50 ust. 1 i, w stosownych przypadkach, jednostki certyfikującej produkty lub osoby fizycznej weryfikującej zgodność ze specyfikacją produktu, o której mowa w art. 51 ust. 5 lit. b), art. 52 ust. 1 lit. b) i art. 53 lit. b);

- c) informacje dotyczące jakichkolwiek ograniczeń w zakresie stosowania lub ochrony oznaczenia geograficznego, a także jakichkolwiek środków przejściowych proponowanych przez wnioskodawcę lub właściwy organ krajowy, w szczególności w następstwie rozpatrzenia wniosku przez właściwy organ krajowy i jakiegokolwiek sprzeciwu;
 - d) wszelkie inne informacje, które państwo członkowskie lub wnioskodawca uznają za stosowne.
2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 69 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia poprzez dalsze doprecyzowanie wymogów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu.
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 69 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez wymienianie dodatkowych elementów dokumentacji towarzyszącej, które należy przedłożyć.
4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające format i prezentację online dokumentacji towarzyszącej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Rozdział 2

Etap krajowy

Sekcja 1

Procedury na poziomie krajowym

Artykuł 12

Wyznaczenie właściwego organu

1. Bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu lub dla art. 19 każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ odpowiedzialny za krajowy etap procedury rejestracji oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.

Ten właściwy organ jest również odpowiedzialny za krajowy etap procedur dotyczących zmian w specyfikacji produktu lub unieważnienia rejestracji.

2. Dwa państwa członkowskie lub ich większa liczba mogą uzgodnić, że właściwy organ jednego z tych państw członkowskich będzie odpowiadać za krajowy etap procedur, o których mowa w ust. 1, w tym za złożenie wniosku do Urzędu, również w imieniu innego państwa członkowskiego lub innych państw członkowskich.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji i Urzędowi do dnia 1 grudnia 2025 r. nazwy i adresy właściwych organów, wyznaczonych na podstawie ust. 1, a następnie aktualizują je na bieżąco. Do tego samego dnia informują one Komisję i Urząd, w przypadku gdy postanawiają prowadzić stałą współpracę w zakresie krajowego etapu procedur, określoną w ust. 2.

Artykuł 13

Złożenie wniosku

1. Bez uszczerbku dla art. 12 ust. 2 i art. 20 ust. 1 wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego produktu pochodzącego z Unii przedkłada się właściwemu organowi państwa członkowskiego, z którego pochodzi ten produkt.
2. Wniosek zawiera:
- a) specyfikację produktu, o której mowa w art. 9;

- b) jednolity dokument, o którym mowa w art. 10; oraz
 - c) dokumentację towarzyszącą, o której mowa w art. 11.
3. Właściwy organ zezwala wnioskodawcom na składanie wniosków drogą elektroniczną.

Artykuł 14

Rozpatrzenie wniosku przez właściwy organ

1. Właściwy organ rozpatruje wniosek mając na względzie skuteczne i przejrzyste mechanizmy, aby zweryfikować, czy spełnia on wymogi, o których mowa w art. 6 i 8, oraz czy zawiera on niezbędne informacje, o których mowa w art. 9, 10 i 11.
2. W przypadku gdy właściwy organ stwierdza, że wniosek jest niekompletny lub nieprawidłowy, daje on wnioskodawcy możliwość uzupełnienia lub poprawienia tego wniosku w wyznaczonym terminie.
3. W przypadku gdy po rozpatrzeniu wniosku właściwy organ stwierdza, że wniosek nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 6 i 8, lub nie zawiera niezbędnych informacji, o których mowa w art. 9, 10 i 11, odrzuca ten wniosek. W przeciwnym razie wszczyna on krajową procedurę sprzeciwu, o której mowa w art. 15.

Artykuł 15

Krajowa procedura sprzeciwu

1. Po rozpatrzeniu wniosku zgodnie z art. 14 ust. 1 właściwy organ przeprowadza krajową procedurę sprzeciwu. Procedura ta przewiduje opublikowanie wniosku na okres co najmniej dwóch miesięcy od daty publikacji, podczas którego każda osoba mająca uzasadniony interes i siedzibę lub miejsce pobytu w państwie członkowskim odpowiedzialnym za krajowy etap rejestracji lub w państwach członkowskich, z których pochodzi dany produkt (zwana dalej „krajowym podmiotem wnoszącym sprzeciw”), może wnieść do właściwego organu sprzeciw wobec wniosku. Państwa członkowskie ustanawiają szczegółowe zasady dotyczące takiej procedury sprzeciwu.
2. W przypadku gdy właściwy organ uzna, że sprzeciw jest dopuszczalny, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania sprzeciwu wzywa krajowy podmiot wnoszący sprzeciw i wnioskodawcę do podjęcia konsultacji, prowadzonych przez rozsądny okres nieprzekraczający trzech miesięcy, w celu osiągnięcia ugody. W każdym momencie w ciągu tego okresu właściwy organ może na wspólny wniosek krajowego podmiotu wnoszącego sprzeciw i wnioskodawcy przedłużyć ten okres o maksymalnie trzy miesiące. Wnioskodawca informuje właściwy organ o wyniku takich konsultacji, w tym o wszelkich uzgodnionych zmianach we wniosku.
3. Sprzeciw opiera się na co najmniej jednej z następujących podstaw:
 - a) proponowane oznaczenie geograficzne nie spełnia wymogów dla objęcia ochroną określonych w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) rejestracja proponowanego oznaczenia geograficznego byłaby sprzeczna z art. 42 lub 43 lub art. 44 ust. 2; lub
 - c) rejestracja proponowanego oznaczenia geograficznego zagrażałaby istnieniu identycznej lub podobnej nazwy wykorzystywanej w handlu lub znaku towarowego, lub istnieniu produktów, które znajdowały się w obrocie zgodnie z prawem przez co najmniej pięć lat poprzedzających datę publikacji określoną w ust. 1.

*Artykuł 16***Decyzja na etapie krajowym**

1. W przypadku gdy po rozpatrzeniu wniosku i ocenie wyniku procedury sprzeciwu, w tym, w stosownych przypadkach, wszelkich uzgodnionych zmian we wniosku, właściwy organ uzna, że wymogi niniejszego rozporządzenia zostały spełnione, wydaje on bez zbędnej zwłoki decyzję pozytywną i przedkłada wniosek w Urzędzie zgodnie z art. 22 ust. 1. W przypadku gdy właściwy organ stwierdzi, że nie spełniono wymogów niniejszego rozporządzenia, odrzuca wniosek.
2. Właściwy organ podaje swoją decyzję do wiadomości publicznej. Publikuje on w formie elektronicznej specyfikację produktu stanowiącą podstawę jego pozytywnej decyzji.
3. Każda strona mająca uzasadniony interes ma prawo do wniesienia odwołania od decyzji podjętej na podstawie ust. 1.

*Artykuł 17***Skuteczność procedur**

W związku z art. 14, 15 i 16 państwa członkowskie zapewniają skuteczne, przewidywalne i szybkie procedury administracyjne. Informacje o tych procedurach, w tym wszelkie mające zastosowanie terminy oraz ogólny czas trwania procedur, są publicznie dostępne. Państwa członkowskie, Komisja i Urząd współpracują w ramach Komitetu Doradczego, ustanowionego na mocy art. 35 (zwanego dalej „Komitetem Doradczym”), w celu wymiany najlepszych praktyk z myślą o promowaniu skuteczności tych procedur.

*Artykuł 18***Tymczasowa ochrona krajowa**

1. Państwo członkowskie może – ze skutkiem od dnia złożenia w Urzędzie wniosku o rejestrację – przyznać tymczasową ochronę krajową oznaczenia geograficznego.
2. Tymczasowa ochrona krajowa ustaje z dniem, w którym zostanie przyjęta decyzja w sprawie wniosku lub wniosek zostanie wycofany.
3. W przypadku gdy oznaczenie geograficzne nie zostanie zarejestrowane na podstawie niniejszego rozporządzenia, za konsekwencje tymczasowej ochrony krajowej odpowiada wyłącznie dane państwo członkowskie.
4. Środki wdrażane przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym artykułem wywołują skutki wyłącznie na poziomie krajowym. Takie środki nie mają wpływu na rynek wewnętrzny ani na handel międzynarodowy.

*Sekcja 2***Odstępstwo i rejestracja bezpośrednia***Artykuł 19***Odstępstwo od etapu krajowego**

1. Komisja jest uprawniona do przyznania państwu członkowskiemu odstępowania od ustanowionego w sekcji 1 obowiązku wyznaczenia właściwego organu i rozpatrzenia wniosków na poziomie krajowym, w przypadku gdy państwo członkowskie, do dnia 30 listopada 2024 r., przekaze Komisji:
 - a) dowody wskazujące, że dane państwo członkowskie nie ma indywidualnej krajowej ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych; oraz

- b) wniosek o takie odstępstwo, wraz z oceną wykazującą, że lokalne zainteresowanie ochroną oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych jest niewielkie.
2. Komisja może zażądać od państwa członkowskiego dodatkowych informacji przed przyjęciem decyzji w sprawie odstępstwa, o którym mowa w ust. 1.
3. Państwo członkowskie, któremu przyznano odstępstwo zgodnie z ust. 1, może poinformować Komisję na piśmie, że postanowiło nie korzystać więcej z tego odstępstwa oraz że podjęło decyzję o wyznaczeniu właściwego organu do celów krajowego etapu procedury rejestracji. Taka decyzja państwa członkowskiego, by nie korzystać więcej z tego odstępstwa, nie ma wpływu na trwające procedury rejestracji.
4. Jeżeli liczba wniosków bezpośrednich złożonych zgodnie z art. 20 przez wnioskodawców z państwa członkowskiego, któremu przyznano odstępstwo, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu znacznie przekracza szacunkową liczbę podaną w ocenie przedstawionej przez państwo członkowskie na podstawie tego ustępu, Komisja może wycofać to odstępstwo.
5. Państwo członkowskie, któremu przyznano odstępstwo, zgodnie z ust. 1 powołuje pojedynczy punkt kontaktowy na potrzeby wszelkich kwestii technicznych dotyczących produktów i wniosków oraz przekazuje Komisji i Urzędowi jego dane kontaktowe. Ten pojedynczy punkt kontaktowy jest niezależny od wnioskodawców i bezstronny.
6. Państwo członkowskie, któremu przyznano odstępstwo zgodnie z ust. 1, nie jest zwolnione z obowiązków określonych w art. 49–62.

Artykuł 20

Rejestracja bezpośrednia

1. W przypadku gdy państwu członkowskiemu przyznano odstępstwo zgodnie z art. 19 ust. 1, każdy wniosek (zwany dalej „wnioskiem bezpośrednim”), wniosek o zmianę specyfikacji produktu lub wniosek o unieważnienie złożony przez wnioskodawcę z tego państwa członkowskiego w odniesieniu do produktu pochodzącego z Unii składa się bezpośrednio w Urzędzie.
2. Art. 14, art. 16 ust. 2, art. 23 ust. 1, 2 oraz ust. 4–7 i art. 25–33 stosuje się odpowiednio do procedury rejestracji bezpośredniej, o której mowa w niniejszym artykule.
3. W procedurze rejestracji bezpośredniej każda osoba mająca uzasadniony interes, w tym krajowe podmioty wnoszące sprzeciw, może wnieść do Urzędu sprzeciw zgodnie z art. 25.
4. Urząd kontaktuje się z wnioskodawcą i z pojedynczym punktem kontaktowym, o którym mowa w art. 19 ust. 5, w sprawie wszelkich kwestii technicznych związanych z wnioskiem bezpośrednim.
5. W terminie dwóch miesięcy od złożenia wniosku przez Urząd, państwo członkowskie, za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego, udziela pomocy, w szczególności w odniesieniu do rozpatrywania wniosków bezpośrednich. Na wniosek państwa członkowskiego termin ten można przedłużyć o dwa miesiące. Pomoc taka obejmuje sprawdzenie określonych elementów wniosków bezpośrednich złożonych do Urzędu, weryfikację informacji zawartych we wnioskach bezpośrednich, wydawanie oświadczeń dotyczących takich informacji oraz udzielanie odpowiedzi na inne wnioski o wyjaśnienia, składane przez Urząd w związku z takimi wnioskami.
6. Jeżeli państwo członkowskie nie udzieli za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego pomocy w terminie, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, procedura rejestracji zostaje zawieszona na okres do sześciu miesięcy. W przypadku gdy pomoc nie zostanie udzielona w tym okresie, Wydział Oznaczeń Geograficznych dla produktów rzemieślniczych i przemysłowych ustanowiony na podstawie art. 34 (zwany dalej „Wydziałem Oznaczeń Geograficznych”), konsultuje się z Komitetem Doradczym, przed podjęciem ostatecznej decyzji w sprawie wniosku bezpośredniego.
7. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do wniosków o rejestrację oznaczeń geograficznych produktu pochodzącego z państwa trzeciego (zwanym dalej „oznaczeniami geograficznymi z państwa trzeciego”).
8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 69 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przez określenie kryteriów procedury rejestracji bezpośredniej.

9. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur przygotowywania i składania wniosków bezpośrednich. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Rozdział 3

Procedury na poziomie Unii i zadania Urzędu

Sekcja 1

Procedury na poziomie Unii

Artykuł 21

Rejestracja

Procedury rejestracji na poziomie Unii obejmują:

- a) unijny etap procedury rejestracji w odniesieniu do wniosku złożonego przez właściwy organ państwa członkowskiego po podjęciu pozytywnej decyzji w sprawie wniosku na poziomie krajowym zgodnie z art. 16 ust. 1;
- b) procedurę rejestracji w odniesieniu do wniosku bezpośredniego złożonego zgodnie z art. 20; oraz
- c) procedurę rejestracji w odniesieniu do wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego z państwa trzeciego, innego niż oznaczenia geograficzne chronione w Unii na podstawie aktu genewskiego lub jakiejkolwiek innej umowy międzynarodowej, której umawiającą się stroną jest Unia.

Artykuł 22

Składanie wniosków do Urzędu

1. W przypadkach, o których mowa w art. 21 lit. a), wniosek jest składany w Urzędzie przez właściwy organ danego państwa członkowskiego. W takich przypadkach wniosek zawiera:

- a) jednolity dokument, o którym mowa w art. 10;
- b) dokumentację towarzyszącą, o której mowa w art. 11;
- c) oświadczenie właściwego organu, do którego pierwotnie złożono wniosek, potwierdzające, że wniosek spełnia warunki rejestracji na podstawie niniejszego rozporządzenia;
- d) odesłanie do specyfikacji produktu opublikowanej w formie elektronicznej, zgodnie z art. 16 ust. 2.

2. W przypadkach, o których mowa w art. 21 lit. b), wnioskodawca składa do Urzędu wniosek bezpośredni.

W takich przypadkach wniosek zawiera:

- a) specyfikację produktu, o której mowa w art. 9;
- b) jednolity dokument, o którym mowa w art. 10;
- c) dokumentację towarzyszącą, o której mowa w art. 11.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 21 lit. c), wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego z państwa trzeciego jest składany w Urzędzie bezpośrednio przez wnioskodawcę lub przez właściwy organ danego państwa trzeciego, zgodnie z prawem tego państwa trzeciego. Wnioskodawcę i właściwy organ danego państwa trzeciego uznaje się za strony procedury rejestracji.

W takich przypadkach wniosek zawiera:

- a) specyfikację produktu, o której mowa w art. 9;
- b) jednolity dokument, o którym mowa w art. 10;
- c) dokumentację towarzyszącą, o której mowa w art. 11;
- d) prawne potwierdzenie ochrony oznaczenia geograficznego w państwie trzecim pochodzenia;
- e) dowód pełnomocnictwa, na mocy którego wnioskodawcę reprezentuje pełnomocnik.

4. W przypadku składania wspólnego wniosku zgodnie z art. 8 ust. 5 wniosek ten jest składany do Urzędu przez:

- a) właściwy organ jednego z odpowiednich państw członkowskich, w przypadku gdy transgraniczny obszar geograficzny znajduje się w więcej niż jednym państwie członkowskim;
- b) właściwy organ odpowiedniego państwa członkowskiego, w przypadku gdy transgraniczny obszar geograficzny znajduje się zarówno w państwie członkowskim, jak i w państwie trzecim;
- c) wnioskodawcę z państwa trzeciego lub właściwy organ jednego z odpowiednich państw trzecich, w przypadku gdy transgraniczny obszar geograficzny znajduje się w więcej niż jednym państwie trzecim.

5. Wspólny wniosek, o którym mowa w art. 8 ust. 5, zawiera, w zależności od przypadku, dokumenty wymienione w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu pochodzące od odpowiednich państw członkowskich lub państw trzecich. Odpowiedni krajowy etap procedury rejestracji, o której mowa w art. 14, 15 i 16, przeprowadza się we wszystkich odpowiedni państwach członkowskich, z wyjątkiem przypadków, w których zastosowanie ma art. 12 ust. 2.

6. Wnioski składa się drogą elektroniczną z wykorzystaniem systemu cyfrowego składania wniosków do Urzędu drogą elektroniczną, o którym to systemie mowa w art. 67.

7. Po otrzymaniu wniosku Urząd publikuje go w unijnym rejestrze oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych (zwanym dalej „rejestrem unijnym”), o którym mowa w art. 37. Specyfikacja produktu, o której mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu, jest na bieżąco aktualizowana.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 69 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przez określenie procedur i warunków mających zastosowanie do przygotowania i złożenia wniosków w Urzędzie.

9. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur, formy i prezentacji wniosków Urzędowi, w tym w odniesieniu do wniosków dotyczących terytorium więcej niż jednego kraju. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Artykuł 23

Rozpatrzenie wniosku i publikacja do celów sprzeciwu

1. Wniosek złożony zgodnie z art. 22 jest rozpatrywany przez Urząd w ramach Wydziału Oznaczeń Geograficznych. Urząd bada, czy:

- a) wniosek nie zawiera oczywistych błędów;
- b) informacje dostarczone na podstawie art. 22 ust. 1, 2 lub 3, w zależności od przypadku, są kompletne; oraz
- c) jednolity dokument jest precyzyjny i ma charakter techniczny zgodnie z art. 10.

2. Rozpatrywanie przeprowadzane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu uwzględnia wynik krajowego etapu procedury rejestracji w odpowiednim państwie członkowskim, z wyjątkiem przypadków, w których stosuje się art. 20.

3. Rozpatrywanie, o którym mowa w ust. 1, przeprowadza się w ciągu sześciu miesięcy od otrzymania wniosku. W przypadku gdy okres sprawdzenia wniosku przekroczy lub może przekroczyć sześć miesięcy, Urząd pisemnie informuje wnioskodawcę o powodach opóźnienia.

4. Urząd może zwrócić się o informacje uzupełniające do właściwego organu odpowiedniego państwa członkowskiego. W przypadku gdy wniosek składa wnioskodawca z państwa trzeciego lub właściwy organ państwa trzeciego, na żądanie Urzędu taki wnioskodawca lub taki właściwy organ dostarcza informacje uzupełniające.

5. W przypadku gdy Wydział Oznaczeń Geograficznych konsultuje się z Komitetem Doradczym, powiadamia się o tym wnioskodawcę, a bieg terminu, o którym mowa w ust. 3, zostaje zawieszony.

6. W przypadku gdy rozpatrując wniosek na podstawie ust. 1 Urząd uzna, że wniosek jest niekompletny lub niedokładny, Urząd przesyła swoje uwagi właściwemu organowi państwa członkowskiego lub, w przypadku wniosku z państwa trzeciego, wnioskodawcy lub właściwemu organowi, który złożył wniosek w Urzędzie, oraz wzywa go do uzupełnienia lub poprawienia wniosku w terminie dwóch miesięcy. Urząd informuje wnioskodawcę, że wniosek zostanie odrzucony, jeżeli nie zostanie w terminie uzupełniony lub poprawiony.

Jeżeli właściwy organ odpowiedniego państwa członkowskiego lub, w przypadku wniosku pochodzącego z państwa trzeciego, odpowiedni wnioskodawca lub odpowiedni właściwy organ nie uzupełni lub nie poprawi wniosku w wyznaczonym terminie, wniosek odrzuca się na podstawie art. 29 ust. 1.

7. W przypadku gdy rozpatrując wniosek na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu Urząd uzna, że warunki określone w niniejszym rozporządzeniu zostały spełnione, publikuje w rejestrze unijnym, do celów sprzeciwu, jednolity dokument i odesłanie do specyfikacji produktu opublikowanej w formie elektronicznej, zgodnie z art. 16 ust. 2. Jednolity dokument publikuje się we wszystkich językach urzędowych Unii.

Artykuł 24

Kwestionowanie krajowego etapu decyzji

1. Właściwy organ państwa członkowskiego bez zbędnej zwłoki informuje Urząd o wszelkich krajowych postępowaniach administracyjnych lub sądowych przeciwko decyzji tego właściwego organu, które mogą mieć wpływ na rejestrację oznaczenia geograficznego.

2. Urząd jest zwolniony z obowiązku dotrzymania terminu zakończenia rozpatrywania wniosku, o którym to terminie mowa w art. 23 ust. 3, oraz informuje wnioskodawcę o powodach powstałego opóźnienia, w przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego:

- a) poinformuje Urząd, że decyzja, o której mowa w art. 16 ust. 1, została unieważniona na poziomie krajowym na mocy decyzji administracyjnej lub orzeczenia sądowego, które są natychmiast wykonalne, lecz nie są ostateczne; lub
- b) zwróci się do Urzędu o zawieszenie rozpatrywania wniosku ze względu na wszczęcie krajowego postępowania administracyjnego lub sądowego o zakwestionowanie ważności wniosku.

3. Kiedy decyzja administracyjna lub orzeczenie sądowe, o których mowa w ust. 2 lit. a), stają się ostateczne, właściwy organ państwa członkowskiego informuje o tym odpowiednio Urząd.

4. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 2, obowiązuje do momentu, gdy właściwy organ państwa członkowskiego poinformuje Urząd, że przesłanka zawieszenia przestała istnieć.

Artykuł 25

Procedura sprzeciwu na poziomie Unii

1. W terminie trzech miesięcy od daty publikacji jednolitego dokumentu i odniesienia do publikacji elektronicznej specyfikacji produktu w rejestrze unijnym przewidzianej w art. 23 ust. 7 podmiot wnoszący sprzeciw, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu może złożyć do Urzędu sprzeciw. Wnioskodawcę i podmiot wnoszący sprzeciw uznaje się za strony procedury.

2. Podmiotem wnoszącym sprzeciw mogą być właściwy organ państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes i siedzibę lub miejsce pobytu w państwie trzecim lub w innym państwie członkowskim, z wyjątkiem krajowego podmiotu wnoszącego sprzeciw, o którym mowa w art. 15 ust. 1.
3. Urząd kontroluje dopuszczalność sprzeciwu zgodnie z art. 26.
4. W przypadku gdy Urząd uzna, że sprzeciw jest dopuszczalny, w terminie dwóch miesięcy od otrzymania sprzeciwu wzywa podmiot wnoszący sprzeciw i wnioskodawcę do podjęcia konsultacji prowadzonych przez uzasadniony okres nieprzekraczający trzech miesięcy z zamiarem osiągnięcia ugody. W każdym momencie w ciągu tego okresu Urząd może na wspólny wniosek krajowego podmiotu wnoszącego sprzeciw i wnioskodawcy przedłużyć ten okres o maksymalnie trzy miesiące. Urząd proponuje alternatywne procedury rozstrzygania sporów, takie jak mediacja, w konsultacjach między wnioskodawcą a podmiotem wnoszącym sprzeciw, o czym mowa w art. 170 rozporządzenia (UE) 2017/1001.
5. Podczas konsultacji, o których mowa w ust. 4, wnioskodawca i podmiot wnoszący sprzeciw wzajemnie dostarczają sobie koniecznych informacji, by ocenić, czy wniosek jest zgodny z warunkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
6. Wydział Oznaczeń Geograficznych może na każdym etapie procedury sprzeciwu skonsultować się z Komitetem Doradczym, o czym powiadamia się strony, a bieg terminu, o którym mowa w ust. 4, zostaje zawieszony.
7. W terminie jednego miesiąca od zakończenia konsultacji, o których mowa w ust. 4, wnioskodawca informuje Urząd o wyniku konsultacji.
8. W przypadku gdy w wyniku konsultacji dokonano zmian informacji opublikowanych zgodnie z art. 23 ust. 7, Urząd dokonuje nowego rozpatrzenia zmienionego wniosku. W przypadku gdy we wniosku dokonano istotnych zmian i Urząd uzna, że zmieniony wniosek spełnia warunki rejestracji, publikuje zmieniony wniosek zgodnie z art. 23 ust. 7.
9. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące wnoszenia sprzeciwu, oraz określające format i przedstawienie online uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Artykuł 26

Dopuszczalność i podstawy sprzeciwu

1. Sprzeciw wniesiony zgodnie z art. 25 jest dopuszczalny wyłącznie w przypadku, jeżeli zawiera wszystkie informacje określone w standardowym formularzu uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie zamieszczonym w załączniku III.
2. Sprzeciw opiera się na co najmniej jednej z następujących podstaw:
 - a) wniesione oznaczenie geograficzne nie spełnia wymogów dla objęcia ochroną określonych w niniejszym rozporządzeniu;
 - b) rejestracja wniesionego oznaczenia geograficznego byłaby sprzeczna z art. 42 lub 43 lub art. 44 ust. 2; lub
 - c) rejestracja wniesionego oznaczenia geograficznego zagrażałaby istnieniu identycznej lub podobnej nazwy wykorzystywanej w ramach obrotu handlowego lub znaku towarowego lub istnieniu produktów, które znajdowały się w obrocie zgodnie z prawem przez co najmniej 5 lat poprzedzających datę publikacji wniosku przewidzianą w art. 22 ust. 7.
3. Odrzuca się sprzeciw, który nie jest dopuszczalny zgodnie z ust. 1.

Artykuł 27

Procedura składania zawiadomienia zawierającego uwagi

1. W terminie trzech miesięcy od daty publikacji jednolitego dokumentu i odniesienia do specyfikacji produktu w rejestrze unijnym zgodnie z art. 23 ust. 7 właściwy organ państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub osoba fizyczna lub prawna, która ma uzasadniony interes i siedzibę lub miejsce pobytu w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, może złożyć do Urzędu zawiadomienie zawierające uwagi.
2. Zawiadomienie zawierające uwagi wskazuje na wszelkie nieścisłości lub zawiera dodatkowe informacje dotyczące wniosku, w tym ewentualnego naruszenia innych przepisów prawa Unii. Nie przyznaje ono żadnych praw swojemu autorowi ani nie uruchamia procedury sprzeciwu. Zawiadomienie zawierające uwagi nie może być oparte na podstawach sprzeciwu, a autora zawiadomienia zawierającego uwagi nie uznaje się za stronę procedury.
3. Urząd powiadamia wnioskodawcę o zawiadomieniu zawierającym uwagi i uwzględnia je przy podejmowaniu decyzji w sprawie wniosku, chyba że zawiadomienie zawierające uwagi jest niejasne lub wyraźnie nieprawidłowe.
4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające przepisy dotyczące przedstawiania zawiadomienia zawierającego uwagi oraz określające jego format i prezentację online. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Artykuł 28

Okresy przejściowe w używaniu oznaczenia geograficznego

1. Bez uszczerbku dla art. 44 w chwili rejestracji oznaczenia geograficznego Urząd może zdecydować o przyznaniu okresu przejściowego wynoszącego maksymalnie pięć lat, by w przypadku produktów pochodzących z państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, których nazwa składa się z nazwy naruszającej art. 40 lub zawiera taką nazwę, umożliwić dalsze stosowanie nazwy, na podstawie której zostały wprowadzone do obrotu, pod warunkiem że w dopuszczalnym sprzeciwie zgłoszonym na mocy art. 15 lub art. 25 względem wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego, którego ochronę naruszono, wykazano, że:
 - a) rejestracja oznaczenia geograficznego zagrażałaby istnieniu identycznej lub podobnej nazwy wykorzystywanej w ramach obrotu handlowego do celów oznaczenia produktu; lub
 - b) produkty te są zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu pod tą nazwą do celów oznaczenia produktu na danym terytorium od co najmniej pięć lat poprzedzających datę publikacji wniosku przewidzianej w art. 22 ust. 7.
2. Urząd może przyznać okres przejściowy wynoszący maksymalnie 15 lat lub może zdecydować o przedłużeniu okresu przejściowego przyznanego na podstawie ust. 1 na całkowity okres wynoszący maksymalnie 15 lat pod warunkiem wykazania dodatkowo, że:
 - a) nazwa, o której mowa w ust. 1, była zgodnie z prawem, w sposób konsekwentny i uczciwy stosowana przez co najmniej 25 lat, zanim wniosek o rejestrację odpowiedniego oznaczenia geograficznego został przedłożony Urzędowi;
 - b) celem stosowania nazwy, o której mowa w ust. 1, nigdy nie było odniesienie korzyści z renomy nazwy zarejestrowanej jako oznaczenie geograficzne; oraz
 - c) konsument nie został wprowadzony ani nie mógłby zostać wprowadzony w błąd co do prawdziwego pochodzenia geograficznego produktów.
3. Decyzje o przyznaniu lub przedłużeniu okresu przejściowego, o czym mowa w ust. 1 i 2, są publikowane w rejestrze unijnym.
4. W okresie przejściowym, przy stosowaniu nazwy, o której mowa w ust. 1, na etykiecie umieszcza się w sposób wyraźny i widoczny oznaczenie kraju pochodzenia oraz, w stosownych przypadkach, jako część opisu produktu, w przypadku gdy produkt jest wprowadzany do obrotu przez sklep internetowy.

5. Dążąc do osiągnięcia długoterminowego celu, jakim jest zapewnienie, by wszyscy producenci produktów objętych oznaczeniem geograficznym na danym obszarze przestrzegali specyfikacji produktu, państwo członkowskie może przyznać na osiągnięcie zgodności maksymalnie dziesięcioletni okres przejściowy, liczony od dnia złożenia wniosku w Urzędzie, pod warunkiem że odpowiednie podmioty wprowadzały przedmiotowy produkt do obrotu zgodnie z prawem, stosując odpowiednie nazwy nieprzerwanie przez co najmniej pięć lat przed złożeniem wniosku właściwemu organowi tego państwa członkowskiego, oraz że zgłosiły to w ramach krajowej procedury sprzeciwu, o której mowa w art. 15.

6. Ust. 5 stosuje się odpowiednio do oznaczenia geograficznego odnoszącego się do obszaru geograficznego położonego w państwie trzecim. Obowiązek powoływania się w krajowej procedurze sprzeciwu na nieprzerwane stosowanie, o którym mowa w tym ustępie, nie ma zastosowania do oznaczeń geograficznych odnoszących się do obszaru geograficznego w państwie trzecim.

Artykuł 29

Decyzja Urzędu w sprawie wniosku

1. W przypadku gdy w oparciu o informacje uzyskane przez Urząd w wyniku rozpatrywania wniosku przeprowadzonego na podstawie art. 23 Urząd uzna, że nie spełniono któregokolwiek z wymogów, o których mowa w tym artykule, odrzuca on wniosek.

2. W przypadku gdy w oparciu o informacje, którymi dysponuje Urząd w wyniku rozpatrywania wniosku przeprowadzonego na podstawie art. 23, Urząd uzna, że wymogi niniejszego rozporządzenia zostały spełnione i nie otrzymano żadnego dopuszczalnego sprzeciwu, Urząd rejestruje oznaczenie geograficzne.

3. W przypadku gdy Urząd otrzyma dopuszczalny sprzeciw oraz zostanie osiągnięta ugoda w wyniku konsultacji, o których mowa w art. 25 ust. 4, Urząd, po skontrolowaniu, że ugoda ta jest zgodna z prawem Unii, rejestruje oznaczenie geograficzne. W razie potrzeby, w przypadku nieistotnych zmian w informacjach publikowanych na podstawie art. 23 ust. 7, Urząd aktualizuje te informacje.

4. W przypadku gdy Urząd otrzymał dopuszczalny sprzeciw, ale nie osiągnięto ugody w wyniku konsultacji, o których mowa art. 25 ust. 4, Urząd sprawdza, czy sprzeciw jest zasadny. Urząd ocenia podstawy sprzeciwu w odniesieniu do terytorium Unii. Na podstawie tej oceny Urząd odrzuca sprzeciw i rejestruje nazwę jako oznaczenie geograficzne lub odrzuca wniosek.

5. W decyzjach Urzędu przyjętych zgodnie z ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu precyzuje się, w stosownych przypadkach, wszelkie warunki mające zastosowanie do rejestracji oraz, w przypadku nieistotnych zmian, Urząd ponownie publikuje, w celach informacyjnych, informacje opublikowane na podstawie art. 23 ust. 7.

6. Decyzje przyjęte przez Urząd publikuje się w rejestrze unijnym we wszystkich językach urzędowych Unii. Odesłanie do decyzji opublikowanej w rejestrze unijnym publikuje się we wszystkich językach urzędowych Unii w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 30

Decyzja Komisji w sprawie wniosku

1. W odniesieniu do wniosków, o których mowa w art. 21, Komisja może przejąć od Urzędu, w dowolnym czasie przed zakończeniem procedury rejestracji, z własnej inicjatywy lub na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego lub na wniosek Urzędu, uprawnienie do podejmowania decyzji w sprawie wniosku, w przypadku gdy rejestracja proponowanego oznaczenia geograficznego mogłaby być sprzeczna z porządkiem publicznym lub gdy taka rejestracja lub odrzucenie wniosku mogłoby zagrozić stosunkom handlowym lub zewnętrznym Unii.

2. W przypadku, gdy Komisja przejęła od Urzędu procedurę, jak określono w ust. 1 niniejszego artykułu, Urząd dostarcza Komisji projekt decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1–5.

3. Komisja przyjmuje wszelkie decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2, i publikuje w rejestrze unijnym.
4. Ust. 1, 2 i 3 stosuje się odpowiednio do procedur zmiany specyfikacji produktu lub unieważnienia rejestracji.
5. Do celów ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu Urząd zapewnia Komisji dostęp, za pośrednictwem cyfrowego systemu składania wniosków do Urzędu drogą elektroniczną, o którym mowa w art. 67, do dokumentów dotyczących wniosków, do wniosków o zmianę specyfikacji produktu i do wniosków o unieważnienie.
6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające procedurę mającą zastosowanie do sytuacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Artykuł 31

Zmiana specyfikacji produktu

1. Wnioskodawca, w imieniu którego zarejestrowano oznaczenie geograficzne, lub producent używający oznaczenia geograficznego zgodnie z art. 47 ust. 1, mogą zwrócić się o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu tego zarejestrowanego oznaczenia geograficznego.
 2. Zmiany w specyfikacji produktu dzieli się na dwie kategorie:
 - a) zmiany unijne, o których mowa w ust. 3, wymagające przeprowadzenia procedury sprzeciwu na poziomie Unii; oraz
 - b) zmiany standardowe, rozpatrywane na poziomie państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.
 3. Zmianę uznaje się za unijną, w przypadku gdy wymaga modyfikacji jednolitego dokumentu i gdy spełniono co najmniej jeden z poniższych warunków:
 - a) zmiana polega na zmianie w nazwie chronionej jako oznaczenie geograficzne lub w stosowaniu tej nazwy;
 - b) istnieje ryzyko, że zmiana osłabiłaby związek między obszarem geograficznym a produktem, o którym mowa w jednolitym dokumencie; lub
 - c) zmiana wiąże się z ograniczeniami dotyczącymi wprowadzania produktu do obrotu.
 4. W odniesieniu do wniosku o zmianę unijną, stosuje się odpowiednio kroki etapu krajowego i etapu unijnego określone w art. 7, 8 oraz art. 14–30. Decyzję w sprawie wniosku o zmianę unijną podejmuje Urząd lub, w przypadku gdy zastosowanie ma art. 30, Komisja.
 5. Każdą zmianę w specyfikacji produktu zarejestrowanego oznaczenia geograficznego, inną niż zmiany, o których mowa w ust. 3, uznaje się za zmianę standardową i wchodzi ona w zakres kompetencji państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, z którego terytorium pochodzi produkt. Urząd jest powiadamiany przez odpowiedni właściwy organ o zmianach standardowych po ich zatwierdzeniu.
- W przypadku gdy zastosowanie ma art. 20, zmiany standardowe są zatwierdzane przez Urząd.
6. Zmianę standardową uznaje się za zmianę tymczasową, w przypadku gdy dotyczy zmiany tymczasowej w specyfikacji produktu wynikającej z nałożenia obowiązkowych środków sanitarnych przez organy publiczne, z klęski żywiołowej lub niekorzystnych warunków pogodowych formalnie uznanych przez właściwe organy lub z katastrofy spowodowanej przez człowieka, takiej jak wojna, zagrożenie wojną lub atak terrorystyczny.

7. Wniosek o zmianę złożony przez właściwy organ państwa trzeciego lub przez producentów, których siedziba znajduje się w państwie trzecim, zawiera dowód, że będąca przedmiotem wniosku zmiana jest zgodna z obowiązującym w tym państwie trzecim prawem dotyczącym ochrony oznaczeń geograficznych.
8. W przypadku gdy wniosek o zmianę unijną dotyczącą oznaczenia geograficznego identyfikującego produkt pochodzący z państwa członkowskiego odnosi się również do zmian standardowych, Urząd lub Komisja rozpatruje jedynie zmianę unijną zgodnie z ust. 4.
9. W stosownych przypadkach właściwy organ odpowiedniego państwa członkowskiego lub Urząd może zwrócić się do wnioskodawcy, w imieniu którego zarejestrowano oznaczenie geograficzne, o zmianę innych elementów specyfikacji produktu.
10. Po zatwierdzeniu zmian unijnych i standardowych Urząd publikuje je w rejestrze unijnym.
11. Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur oraz formy i prezentacji wniosku o zmianę unijną oraz dotyczące procedur oraz formy zmian standardowych i zgłaszania Urzędowi takich zmian standardowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Artykuł 32

Unieważnienie

1. Rejestracja oznaczenia geograficznego zostaje unieważniona, w przypadku gdy oznaczenie geograficzne zarejestrowano z naruszeniem art. 42 ust. 1, art. 43 ust. 1 lub 2 lub art. 44 ust. 2.
2. Rejestracja oznaczenia geograficznego może zostać unieważniona, w przypadku gdy:
 - a) nie jest już możliwe zapewnienie zgodności produktu ze specyfikacją produktu;
 - b) żaden produkt z tym oznaczeniem geograficznym nie został wprowadzony do obrotu przez co najmniej pięć kolejnych lat.
3. Rejestracja oznaczenia geograficznego może również zostać unieważniona na wniosek wnioskodawcy, w imieniu którego oznaczenie geograficzne jest zarejestrowane.
4. Wniosek o unieważnienie na podstawie ust. 1 i 2 może zostać złożony przez właściwy organ państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub przez osobę fizyczną lub prawną, która ma uzasadniony interes.
5. Komisja lub Urząd mogą z przyczyn określonych w ust. 2 wszcząć z własnej inicjatywy procedurę unieważnienia.
6. Kroki etapu krajowego i etapu unijnego, określone w art. 7, 8, 14, 15, 16 oraz art. 20-30 stosuje się, odpowiednio, do procedury unieważnienia.
7. Przed podjęciem decyzji o unieważnieniu rejestracji oznaczenia geograficznego, w przypadkach, o których mowa w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu, Urząd informuje wnioskodawcę, w imieniu którego zarejestrowano oznaczenie geograficzne. Przed podjęciem decyzji o unieważnieniu rejestracji oznaczenia geograficznego z państwa trzeciego Urząd konsultuje się z właściwymi organami odpowiedniego państwa trzeciego. Jeżeli oznaczenie geograficzne zarejestrowano na podstawie art. 20, Wydział Oznaczeń Geograficznych może skonsultować się z Komitetem Doradczym, oraz z pojedynczym punktem kontaktowym odpowiedniego państwa członkowskiego.
8. W przypadku unieważnienia rejestracji oznaczenia geograficznego rejestr unijny jest odpowiednio aktualizowany.
9. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do tych oznaczeń geograficznych z państw trzecich, które są chronione w Unii na podstawie aktu genewskiego lub innej umowy międzynarodowej, której Unia jest umawiającą się stroną.

10. Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące procedur i formy unieważnienia oraz szczegółowe przepisy dotyczące prezentacji wniosków o unieważnienie, o których mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Artykuł 33

Odwołanie

1. Każda strona procedury przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu, w odniesieniu do której decyzja przyjęta przez Urząd w ramach tej procedury wywarła negatywne skutki, może wnieść odwołanie od tej decyzji do Izb Odwoławczych, o których mowa w art. 36 (zwanych dalej „Izbami Odwoławczymi”). Państwa członkowskie mają prawo przystąpienia do postępowania odwoławczego.

2. Odwołanie ma skutek zawieszający. Decyzja Urzędu, która nie została zaskarżona, staje się skuteczna z dniem następującym po dacie upływu okresu, o którym mowa w ust. 4 akapit pierwszy.

3. Decyzja, która nie kończy postępowania w stosunku do jednej ze stron, może być przedmiotem odwołania jedynie w ramach odwołania od ostatecznej decyzji.

4. Wniosek odwoławczy składa się na piśmie do Urzędu w terminie dwóch miesięcy od daty publikacji zaskarżonej decyzji. Wniosek odwoławczy uważa się za należycie złożony tylko gdy zostanie uiszczona opłata za odwołanie.

W przypadku odwołania pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania przedkłada się Urzędowi w terminie czterech miesięcy od daty publikacji zaskarżonej decyzji.

5. Po rozpatrzeniu dopuszczalności odwołania Izby Odwoławcze podejmują decyzję w sprawie istoty odwołania. Izby Odwoławcze wykonują wszelkie uprawnienia leżące w kompetencji Wydziału Oznaczeń Geograficznych, odpowiedzialnego za zaskarżoną decyzję, lub przekazują sprawę do tego Wydziału Oznaczeń Geograficznych.

Izby Odwoławcze mogą, ze swojej własnej inicjatywy lub na pisemny uzasadniony wniosek strony, konsultować się z Komitetem Doradczym

Urząd proponuje alternatywne rozwiązania sporów, takie jak usługi mediacji, o których mowa w art. 170 rozporządzenia (UE) 2017/1001, aby pomóc stronom w osiągnięciu ugody.

6. Skargi na decyzje Izb Odwoławczych wydane w związku z odwołaniami można wnosić do Sądu w terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o decyzji Izb Odwoławczych na podstawie naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, naruszenia niniejszego rozporządzenia lub każdego przepisu prawnego dotyczącego ich stosowania lub nadużycia władzy. Skargę może wnieść każda strona uczestnicząca w postępowaniu przed Izbami Odwoławczymi, która odczuła negatywne skutki decyzji, i każde państwo członkowskie. Sąd jest właściwy do unieważnienia lub zmiany zaskarżonej decyzji.

7. Decyzje Izb Odwoławczych stają się skuteczne z dniem następującym po dacie zakończenia okresu, o którym mowa w ust. 6, lub, w przypadku gdy w tym okresie została wniesiona skarga do Sądu, z dniem następującym po dacie oddalenia takiej skargi lub oddalenia wszelkich odwołań od decyzji Sądu wniesionych do Trybunału Sprawiedliwości. Urząd podejmuje niezbędne środki, aby zapewnić zgodność z wyrokiem Sądu lub, w przypadku odwołania od tego wyroku, z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości.

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 69, uzupełniających niniejsze rozporządzenie poprzez wyszczególnienie:

- a) treści wniosku odwoławczego, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, oraz procedury wnoszenia i rozpatrywania odwołania; oraz
- b) treści i formy decyzji Izb Odwoławczych, o których to decyzjach mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.

Sekcja 2

Organizacja i zadania Urzędu

Artykuł 34

Wydział Oznaczeń Geograficznych ds. produktów rzemieślniczych i przemysłowych

1. W Urzędzie ustanawia się Wydział Oznaczeń Geograficznych ds. produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Ten Wydział Oznaczeń Geograficznych jest odpowiedzialny za podejmowanie decyzji dotyczących:
 - a) wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego;
 - b) wniosku o zmianę specyfikacji produktu;
 - c) sprzeciwu wobec wniosku lub wniosku o zmianę specyfikacji produktu;
 - d) wpisów w rejestrze unijnym;
 - e) wniosku o unieważnienie rejestracji oznaczenia geograficznego.
2. Decyzje w sprawie sprzeciwu i wniosków o unieważnienie podejmowane są w składzie trzyosobowym. Co najmniej jeden członek musi mieć wykształcenie prawnicze. Wszystkie inne decyzje na podstawie w ust. 1 podejmowane są przez jednego członka posiadającego odpowiednie kwalifikacje.

Artykuł 35

Komitety Doradcze

1. Ustanawia się Komitety Doradcze, który wydaje opinie w przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Wydział Oznaczeń Geograficznych i Izby Odwoławcze, mogą się konsultować z Komitetem Doradczym, a na wniosek Komisji konsultują się z nim w kwestiach dotyczących wniosku na każdym etapie procedur rejestracji, w tym sprzeciwu, procedur odwoławczych, zmian specyfikacji produktu oraz unieważnienia rejestracji, o których mowa w art. 23, 25, 26, 29, 31, 32 i 33. Z Komitetem Doradczym można również konsultować się w kwestiach horyzontalnych, takich jak:
 - a) ocena kryteriów jakości;
 - b) ustalenie renomy produktu;
 - c) określanie rodzajowego charakteru nazwy;
 - d) ocena związku między cechami charakterystycznymi produktu a jego pochodzeniem geograficznym;
 - e) ryzyko wprowadzenia konsumentów w błąd w przypadkach konfliktu między oznaczeniami geograficznymi a znakami towarowymi, homonimami lub nazwami istniejących produktów, które znajdują się w legalnym obrocie.
3. Wydział Oznaczeń Geograficznych, i, w stosownych przypadkach, Izby Odwoławcze, mogą konsultować się z Komitetem Doradczym w sprawie ewentualnej rejestracji jako oznaczeń geograficznych nazw poddanych rejestracji bezpośrednio, o której mowa w art. 20.
4. Opinie Komitetu Doradczego wydawane są w składzie trzyosobowym i nie są wiążące.
5. W skład Komitetu Doradczego wchodzi po jednym przedstawicielu każdego państwa członkowskiego i jeden przedstawiciel Komisji oraz ich odpowiedni zastępcy. W razie potrzeby uznani eksperci w dziedzinie oznaczeń geograficznych lub danej kategorii produktów, w tym przedstawiciele regionów i środowisk akademickich, proszeni są o zapewnienie Komitetowi Doradczemu specjalistycznej wiedzy.

6. Mandat członków Komitetu Doradczego trwa maksymalnie pięć lat i może być przedłużony.
7. Urząd podaje do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej wykaz członków Komitetu Doradczego i aktualizuje go na bieżąco.
8. Procedury powoływania członków Komitetu Doradczego i jego działania określa się w jego regulaminie zatwierdzonym przez Zarząd ustanowiony na podstawie art. 153 rozporządzenia (UE) 2017/1001 i podaje do wiadomości publicznej. Członkowie Komitetu Doradczego nie mogą mieć żadnego konfliktu interesów.
9. Urząd zapewnia Komitetowi Doradczemu niezbędne wsparcie logistyczne oraz udostępnia sekretariat na jego posiedzenia.

Artykuł 36

Izby Odwoławcze

Izby Odwoławcze ustanowione na podstawie art. 165 rozporządzenia (UE) 2017/1001 są odpowiedzialne za podejmowanie decyzji w sprawie odwołań od decyzji przyjętych przez Urząd na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 37

Unijny rejestr oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych

1. Urząd ustanawia i utrzymuje elektroniczny rejestr unijny do celów zarządzania oznaczeniami geograficznymi produktów rzemieślniczych i przemysłowych. Musi on być łatwo dostępny publicznie i w formacie nadającym się do odczytu maszynowego.
2. Po uprawnoczeniu się decyzji o rejestracji oznaczenia geograficznego zgodnie z art. 29 lub 30 Urząd wprowadza do rejestru unijnego następujące dane:
 - a) nazwę zarejestrowaną jako chronione oznaczenie geograficzne (zwaną dalej „chronionym oznaczeniem geograficznym”);
 - b) rodzaj produktu, dla którego zarejestrowano oznaczenie geograficzne;
 - c) nazwę/imię i nazwisko wnioskodawcy, w imieniu którego zarejestrowano oznaczenie geograficzne;
 - d) odesłanie do decyzji w sprawie rejestracji oznaczenia geograficznego;
 - e) kraj lub kraje pochodzenia produktu, dla którego zarejestrowano oznaczenie geograficzne.
3. Oznaczenia geograficzne państw trzecich, które są chronione w Unii na mocy umowy międzynarodowej, której Unia jest umawiającą się stroną, mogą być wprowadzane do rejestru unijnego, jeżeli tak zadecyduje Komisja. W takim przypadku Komisja przyjmuje akt wykonawczy, w następstwie którego Urząd wprowadza oznaczenia geograficzne do rejestru unijnego. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.
4. Oznaczenie geograficzne jest wprowadzone do rejestru unijnego z zastosowaniem pisowni w oryginalnym alfabecie. W przypadku gdy oryginalna pisownia nie używa znaków w alfabecie łacińskim, oznaczenie geograficzne jest transkrybowane na alfabet łaciński i do rejestru unijnego wprowadzane są obie wersje oznaczenia geograficznego, które mają równy status.
5. Urząd przechowuje dokumentację związaną z rejestracją oznaczenia geograficznego w formie cyfrowej lub papierowej przez okres ważności oznaczenia geograficznego, a w przypadku odrzucenia wniosku lub unieważnienia rejestracji przez 10 lat po takim odrzuceniu lub unieważnieniu.
6. Koszty funkcjonowania rejestru unijnego pokrywane są z budżetu operacyjnego Urzędu.

7. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające architekturę informatyczną i prezentację rejestru unijnego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Artykuł 38

Wyciągi z rejestru unijnego

1. Urząd zapewnia, aby każda osoba miała możliwość łatwego pobrania z rejestru unijnego, w formacie nadającym się do odczytu maszynowego i nieodpłatnie, urzędowego wyciągu, który stanowi potwierdzenie rejestracji oznaczenia geograficznego oraz inne odpowiednie dane, w tym datę wniosku lub inną datę odnoszącą się do stwierdzenia pierwszeństwa. Ten urzędowy wyciąg może być wykorzystany jako autentyczny certyfikat.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające format i prezentację online wyciągów z rejestru unijnego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

Artykuł 39

Wsparcie techniczne

1. Na wniosek Komisji Urząd rozpatruje wnioski i realizuje zadania administracyjne dotyczące oznaczeń geograficznych z państw trzecich:

- a) chronionych lub proponowanych do objęcia ochroną na mocy umowy międzynarodowej, której stroną jest Unia, innej niż akt genewski; lub
- b) proponowanych do objęcia ochroną na mocy umowy międzynarodowej negocjowanej przez Unię.

2. Na podstawie informacji otrzymanych od Komisji Urząd upublicznia i, w przypadku zmian, aktualizuje wykaz umów międzynarodowych, które chronią oznaczenia geograficzne produktów rzemieślniczych i przemysłowych i których stroną jest Unia, a także wykaz oznaczeń geograficznych objętych ochroną na mocy tych umów.

TYTUŁ III

OCHRONA OZNACZEŃ GEOGRAFICZNYCH

Artykuł 40

Ochrona oznaczeń geograficznych

1. Oznaczenia geograficzne wprowadzone do rejestru unijnego są chronione przed:

- a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim stosowaniem w celach handlowych oznaczenia geograficznego w odniesieniu do produktów nieobjętych rejestracją, w przypadku gdy produkty te są porównywalne z produktami objętymi rejestracją lub w przypadku gdy stosowanie danej nazwy wykorzystuje, osłabia lub umniejsza renomę tego chronionego oznaczenia geograficznego lub działa na szkodę tej renomy;
- b) wszelkim niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem nazwy chronionej jako oznaczenie geograficzne, nawet jeżeli prawdziwe pochodzenie produktów lub usług jest podane lub jeżeli chronione oznaczenie geograficzne jest przetłumaczone lub towarzyszą mu określenia, takie jak: „styl”, „typ”, „metoda”, „jak produkowane w”, „imitacja”, „smak”, „aromat”, „jak” lub podobne;
- c) wszelkimi innymi fałszywymi lub wprowadzającymi w błąd oznaczeniami odnoszącymi się do pochodzenia, charakteru lub podstawowych cech charakterystycznych produktu, które są podane na opakowaniu wewnętrznym lub zewnętrznym, w materiałach reklamowych, dokumentach lub informacjach zamieszczonych na interfejsach internetowych odnoszących się do produktu, a także pakowaniem produktu w pojemniki mogące stwarzać błędne wrażenie co do ich pochodzenia;
- d) wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzać konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.

2. Do celów ust. 1 lit. b) przyjmuje się, że przywołanie oznaczenia geograficznego ma miejsce w szczególności w przypadku, gdy w odczuciu przeciętnego europejskiego konsumenta, który jest w miarę dobrze poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny stworzono wystarczająco bezpośredni i wyraźny związek z produktem objętym zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym.
3. Ochrona oznaczeń geograficznych ma również zastosowanie do każdego wykorzystania nazwy domeny, które jest sprzeczne z ust. 1.
4. Ochrona oznaczeń geograficznych ma również zastosowanie do:
 - a) towarów wprowadzanych na obszar celny Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na tym obszarze; oraz
 - b) towarów sprzedawanych na odległość, na przykład za pośrednictwem handlu elektronicznego.
5. Grupa producentów lub każdy producent upoważniony do stosowania chronionego oznaczenia geograficznego są uprawnieni do tego, by uniemożliwić wszelkim osobom trzecim wprowadzanie do Unii w ramach obrotu handlowego towarów bez dopuszczenia ich tam do swobodnego obrotu, w przypadku gdy towary te, w tym ich opakowania, pochodzą z państw trzecich i są sprzeczne z ust. 1.
6. Oznaczenie geograficzne chronione na podstawie niniejszego rozporządzenia nie może stać się w Unii terminem rodzajowym.
7. W przypadku gdy oznaczenie geograficzne jest nazwą złożoną zawierającą termin rodzajowy, stosowanie tego terminu nie stanowi zachowania, o którym mowa w ust. 1 lit. a) i b).

Artykuł 41

Części lub elementy produktów wytworzonych

1. Art. 40 pozostaje bez uszczerbku dla stosowania chronionego oznaczenia geograficznego przez producentów, zgodnie z art. 47, w celu wskazania, że produkt wytworzony zawiera lub posiada jako część lub element produkt objęty tym oznaczeniem geograficznym, pod warunkiem że takie stosowanie odbywa się zgodnie z uczciwymi praktykami handlowymi i nie wykorzystuje, nie osłabia ani nie umniejsza renomy tego oznaczenia geograficznego ani nie działa na szkodę tej renomy.
2. Chronione oznaczenie geograficzne oznaczające część lub element wytworzonego produktu nie może być stosowane w nazwie handlowej tego produktu, chyba że wnioskodawca, w imieniu którego zarejestrowano oznaczenie geograficzne, wyraził zgodę na takie stosowanie.

Artykuł 42

Terminy rodzajowe

1. Terminów rodzajowych nie rejestruje się jako oznaczeń geograficznych.
2. Ustalając, czy termin jest rodzajowy, uwzględnia się wszystkie stosowne czynniki, w szczególności:
 - a) bieżącą sytuację w obszarach konsumpcji;
 - b) odpowiednie prawo unijne lub krajowe.

Artykuł 43

Homonimy

1. Odrzuca się wniosek złożony w odniesieniu do całkowicie lub częściowo homonimicznej nazwy lub nazwy objętej w Unii ochroną w postaci oznaczenia geograficznego, chyba że w praktyce istnieje wystarczające rozróżnienie między tymi dwiema homonimicznymi nazwami, jeżeli chodzi o warunki ich lokalnego i tradycyjnego stosowania i prezentacji, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia odpowiednim producentom równego traktowania i potrzeby zapewnienia, by konsumenci nie byli wprowadzani w błąd co do prawdziwej tożsamości lub pochodzenia geograficznego produktów.

2. Nie rejestruje się nazwy całkowicie lub częściowo homonimicznej w stosunku do nazwy, w odniesieniu do której złożono wniosek lub która jest chroniona w Unii jako oznaczenie geograficzne, a która może wprowadzać konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia geograficznego produktu, nawet jeżeli nazwa rzeczywistego terytorium, regionu lub miejsca pochodzenia produktu jest właściwa.
3. Do celów niniejszego artykułu „nazwa”, w odniesieniu do której złożono wniosek dotyczący oznaczenia geograficznego lub która jest chroniona w Unii jako oznaczenie geograficzne, odnosi się do:
 - a) oznaczeń geograficznych wprowadzonych do rejestru unijnego;
 - b) oznaczeń geograficznych, w odniesieniu do których złożono wniosek, pod warunkiem że zostały one następnie wprowadzone do rejestru unijnego;
 - c) nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych chronionych w Unii na podstawie rozporządzenia (UE) 2019/1753; oraz
 - d) oznaczeń geograficznych, nazw pochodzenia i równoważnych terminów chronionych na podstawie umowy międzynarodowej między Unią a co najmniej jednym państwem trzecim.

Artykuł 44

Związek między oznaczeniami geograficznymi a znakami towarowymi

1. Wniosek o rejestrację znaku towarowego, którego stosowanie byłoby sprzeczne z art. 40, zostaje odrzucony, jeżeli został on złożony po dacie, w której do Urzędu złożono wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego. W stosownych przypadkach uwzględnia się wszelkie prawa pierwszeństwa zastrzeżone we wniosku o rejestrację znaku towarowego.
2. Wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego zostaje odrzucony, w przypadku gdy z powodu istnienia znaku towarowego, który ma renomę lub jest dobrze znany, nazwa proponowana jako oznaczenie geograficzne mogłaby wprowadzać konsumenta w błąd co do prawdziwej tożsamości produktu.
3. Urząd i, w stosownych przypadkach, właściwe organy krajowe unieważniają, na wniosek, znaki towarowe zarejestrowane z naruszeniem ust. 1.
4. Bez uszczerbku dla ust. 3 niniejszego artykułu znak towarowy, którego stosowanie jest sprzeczne z art. 40 niniejszego rozporządzenia, będący przed datą przedłożenia Urzędowi wniosku o rejestrację oznaczenia geograficznego znakiem towarowym zgłoszonym, zarejestrowanym albo uzyskanym w wyniku stosowania w dobrej wierze na terytorium Unii, jeśli prawo mające zastosowanie dopuszcza taką możliwość, może być nadal stosowany i przedłużany niezależnie od rejestracji oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że brak jest podstaw do unieważnienia lub wygaśnięcia tego znaku towarowego na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436⁽²⁵⁾ lub rozporządzenia (UE) 2017/1001. W takich przypadkach dozwolone jest stosowanie oznaczenia geograficznego i odpowiedniego znaku towarowego.
5. Wraz z oznaczeniem geograficznym można umieszczać na etykietach i opakowaniach znaki gwarancyjne lub znaki certyfikujące, o których mowa w art. 28 ust. 4 dyrektywy (UE) 2015/2436 i art. 83 rozporządzenia (UE) 2017/1001, oraz znaki wspólne, o których mowa w art. 29 ust. 3 dyrektywy (UE) 2015/2436 i art. 74 rozporządzenia (UE) 2017/1001.

Artykuł 45

Zadania grup producentów

1. Grupy producentów działają w sposób przejrzysty, otwarty i niedyskryminujący oraz w sposób umożliwiający wszystkim producentom produktu objętego oznaczeniem geograficznym dołączenie do grupy producentów w dowolnym momencie.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że w pracach grupy producentów mogą uczestniczyć również organy publiczne i inne zainteresowane strony, takie jak grupy konsumentów, sprzedawcy detaliczni i dostawcy.

⁽²⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 336 z 23.12.2015, s. 1).

2. Grupy producentów zapewniają, aby producenci w ramach grupy stale przestrzegali odpowiedniej specyfikacji produktu podczas używania chronionego oznaczenia geograficznego i unijnego symbolu na rynku. Grupa producentów może wykonywać w szczególności następujące prawa i zadania:

- a) przygotowywać i zmieniać specyfikację produktu oraz ustanawiać wewnętrzne kontrole zgodności w celu zapewnienia, aby etapy produkcji były zgodne ze specyfikacją produktu;
- b) podejmować działania prawne, aby zapewniać ochronę oznaczenia geograficznego i wszelkich innych praw własności intelektualnej, które są bezpośrednio związane z produktem;
- c) wyrażać zgodę na podejmowanie zobowiązań dotyczących zrównoważonego rozwoju, niezależnie od tego, czy są one ujęte w specyfikacji produktu, czy stanowią odrębną inicjatywę;
- d) podejmować środki służące poprawie wyników oznaczenia geograficznego, w tym:
 - (i) opracowywać, organizować i prowadzić wspólne kampanie marketingowe i reklamowe;
 - (ii) rozpowszechniać informacje i podejmować działania promocyjne, których celem jest informowanie konsumentów o atrybutach produktu objętego oznaczeniem geograficznym;
 - (iii) przeprowadzać analizy dotyczące wyników gospodarczych, zrównoważonego charakteru produkcji i parametrów technicznych produktu objętego oznaczeniem geograficznym;
 - (iv) rozpowszechniać informacje na temat oznaczenia geograficznego i symbolu unijnego; oraz
 - (v) zapewniać doradztwo i szkolenia obecnym i przyszłym producentom, w tym w zakresie uwzględniania aspektu płci i równouprawnienia;
- e) przeciwdziałać podrabianiu i podejrzanemu oszukańczemu stosowaniu na rynku wewnętrznym oznaczenia geograficznego produktu, które nie jest zgodne ze specyfikacją produktu, poprzez monitorowanie stosowania tego oznaczenia geograficznego na całym rynku wewnętrznym i na rynkach państw trzecich, w których oznaczenia geograficzne są chronione, w tym na interfejsach internetowych, oraz, w razie potrzeby, poprzez informowanie organów ścigania;
- f) opracowywać działania służące zapewnieniu, aby produkt objęty oznaczeniem geograficznym był zgodny ze specyfikacją produktu; oraz
- g) podejmować wszelkie inne działania służące zapewnieniu, aby to oznaczenie geograficzne korzystało z odpowiedniej ochrony prawnej, w tym, w stosownych przypadkach, przez powiadamianie właściwych organów, zgodnie z art. 51 ust. 5, art. 52 ust. 3 i art. 54 ust. 2.

Artykuł 46

Ochrona praw do oznaczeń geograficznych w nazwach domen

Krajowe rejestry nazw domen najwyższego poziomu ustanowione w Unii zapewniają, aby wszelkie alternatywne procedury rozstrzygania sporów dotyczące nazw domen uznawały zarejestrowane oznaczenia geograficzne jako prawo, na które można się powoływać w ramach tych procedur.

Artykuł 47

Prawo do używania

1. Zarejestrowane oznaczenie geograficzne może być używane przez każdego producenta produktu, który jest zgodny z daną specyfikacją produktu.
2. Producenci zapewniają, aby ich produkty były zgodne z odpowiadającą specyfikacją produktu.

Artykuł 48

Symbol unijny, oznaczenie i skrót

1. Symbol unijny ustanowiony na potrzeby „chronionych oznaczeń geograficznych” na mocy rozporządzenia delegowanego (UE) nr 664/2014 ma zastosowanie do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
2. Na etykietach i w materiałach reklamowych lub komunikacyjnych produktów rzemieślniczych i przemysłowych pochodzących z Unii, które wprowadzane są do obrotu pod oznaczeniem geograficznym, może znajdować się symbol unijny. Oznaczenie geograficzne znajduje się w tym samym polu widzenia co symbol unijny.
3. Na etykietach produktów objętych oznaczeniem geograficznym produktów rzemieślniczych i przemysłowych może znajdować się skrót „ChOG”, odpowiadający oznaczeniu „chronione oznaczenie geograficzne”.
4. Unijny symbol, oznaczenie i skrót mogą być stosowane na etykietach i w materiałach reklamowych lub komunikacyjnych produktów wytworzonych, w przypadku gdy oznaczenie geograficzne odnosi się do ich części lub elementu. W takim przypadku unijny symbol, oznaczenie lub skrót umieszcza się obok nazwy części lub elementu, które są wyraźnie zidentyfikowane jako część lub element. Symbolu unijnego, oznaczenia lub skrótu nie umieszcza się w sposób sugerujący konsumentowi, że to nazwa produktu wytworzonego jako całość, a nie nazwa jego części lub elementu produktu, który jest chroniony oznaczeniem geograficznym.
5. Unijny symbol, oznaczenie lub skrót, odpowiednio, można umieszczać na etykietach produktu i, w stosownych przypadkach, w materiałach reklamowych lub komunikacyjnych dotyczących produktu, dopiero po opublikowaniu decyzji o rejestracji oznaczenia geograficznego zgodnie z art. 29 ust. 6 lub art. 30 ust. 3, stosownie do przypadku.
6. Na etykietach produktu oraz, w stosownych przypadkach, w materiałach reklamowych lub komunikacyjnych produktu można również umieszczać następujące informacje:
 - a) przedstawienia graficzne obszaru geograficznego pochodzenia, o którym mowa w specyfikacji produktu; oraz
 - b) tekst, elementy graficzne lub symbole odnoszące się do państwa członkowskiego lub regionu, w którym znajduje się ten obszar geograficzny.
7. Symbol unijny związany z oznaczeniem geograficznym z państwa trzeciego wprowadzonym do rejestru unijnego może być umieszczony na etykietach i w materiałach reklamowych lub komunikacyjnych dotyczących produktu. W takim przypadku stosuje się ust. 2.
8. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające parametry techniczne symbolu unijnego i oznaczenia oraz przepisy dotyczące umieszczania ich na produktach wprowadzanych na rynek, jako objęte zarejestrowanym oznaczeniem geograficznym, włącznie z przepisami dotyczącymi wersji językowych, które należy stosować. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

TYTUŁ IV

KONTROLE I EGZEKOWANIE PRZEPISÓW

Artykuł 49

Zakres stosowania

1. Niniejszy tytuł dotyczy kontroli dotyczących oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych.
2. Kontrole, o których mowa w ust. 1, obejmują:
 - a) weryfikację, czy produkt objęty oznaczeniem geograficznym jest zgodny z odpowiednią specyfikacją produktu;

- b) monitorowanie stosowania oznaczeń geograficznych na rynku, w tym w handlu elektronicznym.

Artykuł 50

Wyznaczenie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają co najmniej jeden właściwy organ odpowiedzialny za kontrole przewidziane w niniejszym tytule.
2. Właściwe organy, o których mowa w ust. 1, są obiektywne i bezstronne oraz działają w sposób przejrzysty. Dysponują one wykwalifikowanym personelem i zasobami koniecznymi do skutecznego wykonywania swoich funkcji.

Artykuł 51

Weryfikacja zgodności na podstawie oświadczenia własnego

1. W przypadku produktu objętego oznaczeniem geograficznym i pochodzącego z Unii weryfikację zgodności z odnośną specyfikacją produktu przeprowadza się za pomocą oświadczenia własnego. Oświadczenie własne składa się przy użyciu standardowego formularza zamieszczonego w załączniku I; zawiera ono wymagane informacje określone w tym załączniku.
2. Przed wprowadzeniem produktu do obrotu producenci składają oświadczenie własne właściwemu organowi, o którym mowa w art. 50 ust. 1. Po wprowadzeniu produktu do obrotu producenci przedkładają ponownie oświadczenie własne raz na trzy lata w celu wykazania dalszej zgodności produktu ze specyfikacją produktu. W przypadku takiej zmiany w specyfikacji produktu, która wpływa na dany produkt, niezwłocznie uaktualnia się oświadczenie własne.
3. Właściwy organ kontroluje co najmniej kompletność i spójność informacji zawartych w oświadczeniu własnym. W przypadku gdy właściwy organ jest przekonany, że informacje zawarte w oświadczeniu własnym są kompletne i spójne oraz że nie ma żadnych innych zastrzeżeń dotyczących zgodności, właściwy organ wydaje poświadczenie zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego danego produktu lub odnawia istniejące poświadczenie. W przypadku oczywistych błędów lub niespójności w oświadczeniu własnym producent ma możliwość uzupełnienia lub skorygowania oświadczenia własnego.
4. Weryfikacja na podstawie oświadczenia własnego nie uniemożliwia producentom zwrócenia się o weryfikację zgodności produktu ze specyfikacją produktu do jednostek certyfikujących produkty lub do osób fizycznych.
5. Kontrole do celów weryfikacji, czy produkt, którego dotyczy oświadczenie własne, odpowiada wymogom, mogą mieć miejsce przed wprowadzeniem produktu do obrotu oraz po jego wprowadzeniu do obrotu i przeprowadzane są, przy uwzględnieniu analizy ryzyka oraz, w przypadku powiadomień zainteresowanych producentów produktów objętych oznaczeniami geograficznymi, przez:
 - a) właściwy organ; lub
 - b) co najmniej jedną jednostkę certyfikującą produkty lub osobę fizyczną, którym przekazano zadania kontrolne zgodnie z art. 55.
6. W przypadku stwierdzenia niezgodności właściwy organ podejmuje niezbędne środki służące naprawie sytuacji.
7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 69 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez modyfikację, w stosownych przypadkach, informacji i wymogów w odniesieniu do standardowego formularza określonego w załączniku I.

*Artykuł 52***Weryfikacja zgodności przez właściwy organ lub jednostki certyfikujące produkty lub osoby fizyczne**

1. Państwa członkowskie mogą przewidzieć alternatywę dla procedury określonej w art. 51 polegającą na weryfikacji zgodności produktu z odpowiednią specyfikacją produktu poprzez kontrole przeprowadzane przed wprowadzeniem produktu do obrotu i po jego wprowadzeniu do obrotu przez:
 - a) co najmniej jeden właściwy organ, o którym mowa w art. 50 ust. 1; lub
 - b) co najmniej jedną jednostkę certyfikującą produkty lub osobę fizyczną, którym przekazano zadania kontrolne zgodnie z art. 55.
2. W przypadku gdy kontrole przeprowadzone przed wprowadzeniem produktu do obrotu wykazują zgodność produktu ze specyfikacją produktu, właściwy organ wydaje poświadczenie zezwolenia na stosowanie oznaczenia geograficznego dla danego produktu.
3. Kontrole przeprowadzane po wprowadzeniu produktu do obrotu opierają się na analizie ryzyka oraz, w miarę dostępności, na powiadomieniach wydawanych przez zainteresowanych producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym. W przypadku gdy takie kontrole wykazują zgodność produktu ze specyfikacją produktu, właściwy organ odnawia poświadczenie zezwolenia.
4. W przypadku stwierdzenia niezgodności właściwy organ podejmuje niezbędne środki służące naprawie sytuacji.

*Artykuł 53***Weryfikacja zgodności produktów pochodzących z państw trzecich**

W odniesieniu do oznaczeń geograficznych z państw trzecich weryfikację zgodności ze specyfikacją danego produktu przed wprowadzeniem produktu do obrotu przeprowadza:

- a) właściwy organ wyznaczony przez państwo trzecie; lub
- b) co najmniej jedna jednostka certyfikująca produkty.

*Artykuł 54***Monitorowanie stosowania oznaczeń geograficznych na rynku**

1. Właściwe organy, o których mowa w art. 50 ust. 1, monitorują używanie oznaczeń geograficznych na rynku, niezależnie od tego, czy dane produkty są składowane, przewożone, dystrybuowane lub oferowane do sprzedaży detalicznej lub hurtowej, w tym w handlu elektronicznym.
2. Do celów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, właściwe organy, o których mowa w art. 50 ust. 1, przeprowadzają kontrole na podstawie analizy ryzyka oraz, w miarę dostępności, powiadomień wydawanych przez zainteresowanych producentów produktów objętych oznaczeniem geograficznym. W razie potrzeby organy te podejmują odpowiednie działania administracyjne i sądowe, aby zapobiec stosowaniu lub powstrzymać stosowanie nazw w odniesieniu do produktów lub usług, które są produkowane, świadczone lub wprowadzane do obrotu na ich terytorium i które naruszają ochronę oznaczeń geograficznych określoną w art. 40 i 41.

*Artykuł 55***Przekazywanie zadań kontrolnych**

1. Właściwe organy mogą przekazywać zadania kontrolne, o których mowa w art. 51 ust. 5, art. 52 ust. 2 i 3 oraz art. 54 ust. 2, co najmniej jednej jednostce certyfikującej produkty lub osobom fizycznym.

2. Przekazujący właściwy organ zapewnia, by jednostka certyfikująca produkty lub osoba fizyczna, której przekazano zadania kontrolne, o których mowa w ust. 1, miała uprawnienia niezbędne do skutecznego wykonywania tych zadań.
3. Przekazanie zadań kontrolnych odbywa się na piśmie i zgodnie z następującymi warunkami:
 - a) przekazaniu towarzyszy szczegółowy opis zadań kontrolnych, przekazanych jednostce certyfikującej produkty lub osobie fizycznej, oraz warunków, zgodnie z którymi może ona wykonywać te zadania;
 - b) w przypadku gdy zadania kontrolne są przekazywane jednostkom certyfikującym produkty, te jednostki certyfikujące produkty:
 - (i) dysponują specjalistyczną wiedzą, sprzętem, infrastrukturą i zasobami wymaganymi do skutecznego wykonania przekazanych im zadań kontrolnych;
 - (ii) mają wystarczającą liczbę odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników; oraz
 - (iii) działają w sposób przejrzysty oraz są bezstronne i wolne od wszelkiego konfliktu interesów; w szczególności bezstronność ich działania nie jest bezpośrednio ani pośrednio zagrożona w odniesieniu do wykonywania przekazanych im zadań kontrolnych;
 - c) w przypadku przekazania zadań kontrolnych osobom fizycznym, osoby te:
 - (i) dysponują specjalistyczną wiedzą, sprzętem, infrastrukturą i zasobami wymaganymi do skutecznego wykonania przekazanych im zadań kontrolnych;
 - (ii) mają odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie; oraz
 - (iii) działają w sposób przejrzysty oraz są bezstronne i wolne od wszelkiego konfliktu interesów w zakresie wykonywania przekazanych im zadań kontrolnych;
 - d) istnieją rozwiązania zapewniające efektywną i skuteczną koordynację między właściwymi organami przekazującymi zadania a jednostkami certyfikującymi produkty lub osobami fizycznymi.

Artykuł 56

Obowiązki jednostek certyfikujących produkty i osób fizycznych

Jednostki certyfikujące produkty lub osoby fizyczne, którym zgodnie z art. 55 przekazano zadania kontrolne:

- a) regularnie i na każde żądanie właściwych organów przekazujących zadania powiadamiają te organy o wynikach kontroli i czynności powiązanych;
- b) niezwłocznie informują właściwe organy przekazujące zadania, jeżeli wyniki przeprowadzonych kontroli podkreślają niezgodność lub wskazują prawdopodobieństwo niezgodności, o ile szczególne uzgodnienia między właściwymi organami przekazującymi zadania a odpowiednią jednostką certyfikującą produkty lub osobą fizyczną nie przewidują inaczej; oraz
- c) współpracują z właściwymi organami przekazującymi zadania i udzielają im pomocy oraz zapewniają tym organom dostęp do swoich obiektów i do dokumentacji związanej z przekazanymi zadaniami kontrolnymi.

Artykuł 57

Obowiązki właściwych organów przekazujących zadania

1. Właściwe organy, które przekazały zadania kontrolne jednostkom certyfikującym produkty lub osobom fizycznym, zgodnie z art. 55, niezwłocznie odwołują przekazanie zadań, w pełni lub częściowo, w przypadku gdy:
 - a) istnieją dowody, że jednostka certyfikująca produkty lub osoba fizyczna nie wykonuje właściwie przekazanych zadań kontrolnych;
 - b) jednostka certyfikująca produkty lub osoba fizyczna nie podejmuje odpowiednich i terminowych działań, aby zaradzić stwierdzonym niedociągnięciom; lub

- c) niezależność lub bezstronność jednostki certyfikującej produkty lub osoby fizycznej zostały narażone na szwank.
2. Właściwe organy przekazujące zadania mogą również odwołać przekazanie zadań z powodów innych niż te, o których mowa w ust. 1.
3. Właściwe organy przekazujące zadania mogą, w razie potrzeby, w dowolnym momencie organizować audyty lub inspekcje jednostek certyfikujących produkty lub osób fizycznych.

Artykuł 58

Informacja publiczna o właściwych organach, jednostkach certyfikujących produkty i osobach fizycznych

1. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej nazwy i dane kontaktowe właściwych organów, wyznaczonych na podstawie art. 50 ust. 1, oraz jednostek certyfikujących produkty i osób fizycznych, o których mowa w art. 51 ust. 5 lit. b) i art. 52 ust. 1 lit. b), oraz aktualizują te informacje, gdy następują zmiany.
2. W odniesieniu do państw trzecich Urząd podaje do wiadomości publicznej dostępne nazwy i dane kontaktowe właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty, o których mowa w art. 53, oraz aktualizuje te informacje, gdy następują zmiany.
3. Urząd tworzy portal cyfrowy, na którym będą podawane do wiadomości publicznej nazwy i dane kontaktowe właściwych organów i jednostek certyfikujących produkty oraz osób fizycznych, o których mowa w ust. 1 i 2.

Artykuł 59

Akredytacja jednostek certyfikujących produkty

1. Jednostki certyfikujące produkty, o których mowa w art. 55, spełniają następujące normy i, w zależności od swojej działalności, są zgodnie z nimi akredytowane:
- a) norma europejska EN ISO/IEC 17065 „Ocena zgodności – Wymagania dla jednostek certyfikujących wyroby, procesy i usługi”, norma europejska EN ISO/IEC 17020 „Ocena zgodności – Wymagania dotyczące działania różnych rodzajów jednostek przeprowadzających inspekcję” oraz norma europejska EN ISO/IEC 17025 „Ogólne wymagania dotyczące kompetencji laboratoriów badawczych i wzorcowych”, w tym wszelkie nowelizacje lub wersje zmienione tych norm; lub
- b) inne odpowiednie normy uznane na szczeblu międzynarodowym.
2. Akredytacji, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, dokonuje jednostka akredytująca, uznana zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008, która jest członkiem Europejskiej Współpracy w Dziedzinie Akredytacji, lub, w przypadku jednostek certyfikujących produkty z państw trzecich, uznana jednostka akredytująca spoza Unii, która jest członkiem Międzynarodowego Forum Akredytacji (IAF) lub członkiem Międzynarodowej Współpracy w dziedzinie Akredytacji Laboratoriów (ILAC).

Artykuł 60

Nakazy podjęcia działań przeciwko nielegalnym treściom w internecie

1. Wszelkie informacje związane z reklamą, promocją i sprzedażą produktów, do których mają dostęp osoby mające siedzibę w Unii i które naruszają ochronę oznaczeń geograficznych przewidzianą w art. 40 i 41 niniejszego rozporządzenia, uznaje się za nielegalne treści w rozumieniu art. 3 lit. h) rozporządzenia (UE) 2022/2065.
2. Odpowiednie krajowe organy sądowe lub administracyjne państw członkowskich mogą, zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) 2022/2065, wydać nakaz podjęcia działań przeciwko określonej nielegalnej treści lub określonym nielegalnym treściom, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.

Artykuł 61

Kary

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia oraz przyjmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wykonywania. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia 1 grudnia 2025 r., a także powiadamiają ją niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.

Artykuł 62

Wzajemna pomoc i współpraca

1. Państwa członkowskie udzielają sobie wzajemnej pomocy do celów przeprowadzania kontroli i egzekwowania w odniesieniu do oznaczeń geograficznych chronionych na mocy niniejszego rozporządzenia.

Pomoc administracyjna może obejmować, w stosownych przypadkach i za porozumieniem odpowiednich właściwych organów, udział właściwych organów państwa członkowskiego w kontrolach na miejscu przeprowadzanych przez właściwe organy innego państwa członkowskiego.

2. W przypadku ewentualnego naruszenia oznaczenia geograficznego państwo członkowskie przyjmuje środki służące ułatwieniu przekazywania przez jego organy ścigania i organy sądowe informacji o takim ewentualnym naruszeniu właściwym organom, o których mowa w art. 50 ust. 1.

3. Organy odpowiedzialne za monitorowanie, o którym mowa w art. 54, w państwach członkowskich współpracują, w zależności od przypadku i zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, z innymi właściwymi organami, departamentami, agencjami i organami, w tym organami policji, agencjami zajmującymi się przeciwdziałaniem podrabianiu, organami celnymi, urzędami ds. własności intelektualnej, organami ds. nadzoru rynku i ochrony konsumentów oraz inspektorami ds. handlu detalicznego.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające charakter i rodzaj wymienianych informacji oraz metody wymiany informacji do celów kontroli na mocy niniejszego tytułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

TYTUŁ V

ZMIANY DO INNYCH AKTÓW

Artykuł 63

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2017/1001

W rozporządzeniu (UE) 2017/1001 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 151 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„ba) administrowanie oznaczeniami geograficznymi produktów rzemieślniczych i przemysłowych i promocja tych oznaczeń, w szczególności zadania powierzone mu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 (*), oraz promocja systemu ochrony tych oznaczeń geograficznych.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2017/1001 oraz (UE) 2019/1753 (Dz.U. L, 2023/2411, 27.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2411/oj>).”;

2) w art. 153 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„n) przyjmuje regulamin wewnętrzny Komitetu Doradczego, o którym mowa w art. 35 ust. 8 rozporządzenia (UE) 2023/2411”;

3) art. 170 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Każda osoba fizyczna lub prawna może na zasadzie dobrowolności skorzystać z usług centrum w celu polubownego rozstrzygnięcia sporów, na podstawie niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (WE) nr 6/2002 lub rozporządzenia (UE) 2023/2411, za wzajemnym porozumieniem.”.

Artykuł 64

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2019/1753

W rozporządzeniu (UE) 2019/1753 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do celów niniejszego rozporządzenia pojęcie »oznaczenia geograficzne« obejmuje nazwy pochodzenia w rozumieniu aktu genewskiego, w tym nazwy pochodzenia w rozumieniu rozporządzeń (UE) nr 1151/2012 oraz (UE) nr 1308/2013, jak również oznaczenia geograficzne w rozumieniu rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 1308/2013, (UE) 2019/787 i (UE) 2023/2411 (*). W odniesieniu do nazw pochodzenia dotyczących produktów rzemieślniczych i przemysłowych, które podlegają rejestracji międzynarodowej, ochronę w Unii interpretuje się w sposób określony w art. 6 i 40 rozporządzenia (UE) 2023/2411.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 (Dz.U. L, 2023/2411, 27.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2411/oj>).”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Do celów niniejszego rozporządzenia »Urząd« oznacza Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, ustanowiony na podstawie art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. L 154 z 16.6.2017, s. 1).”;

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Zaraz po przystąpieniu Unii do aktu genewskiego i później, w regularnych odstępach czasu, Komisja lub Urząd składają, jako odpowiednie właściwe organy w rozumieniu art. 3 aktu genewskiego, jak wyszczególniono w art. 4 ust. 1 decyzji (UE) 2019/1754, w Biurze Międzynarodowym Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (zwanym dalej »Biurem Międzynarodowym«) wnioski o rejestrację międzynarodową oznaczeń geograficznych chronionych i zarejestrowanych zgodnie z prawem Unii dotyczące produktów pochodzących z Unii na podstawie art. 5 ust. 1 i 2 aktu genewskiego.

2. Do celów ust. 1 państwa członkowskie mogą wystąpić do Komisji lub – w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych – do Urzędu z wnioskiem o rejestrację w rejestrze międzynarodowym oznaczeń geograficznych pochodzących z terytorium państwa członkowskiego i które są zarejestrowane i chronione na mocy prawa Unii. Wnioski takie są składane:

a) na podstawie wniosku osoby fizycznej lub prawnej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjenta określonego w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego; lub

b) z ich własnej inicjatywy.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W odniesieniu do wniosków o zarejestrowanie oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w rejestrze międzynarodowym Urząd, działając jako właściwy organ w rozumieniu art. 3 aktu genewskiego zgodnie z art. 4 ust. 1 decyzji (UE) 2019/1754, postępuje na podstawie decyzji w sprawie przyznania ochrony zgodnie z art. 21–37 rozporządzenia (UE) 2023/2411.”;

3) w art. 3 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w okolicznościach, o których mowa w ust. 1, Urząd występuje z wnioskiem do Biura Międzynarodowego o unieważnienie rejestracji w rejestrze międzynarodowym oznaczenia geograficznego pochodzącego z państwa członkowskiego.”;

4) art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja lub, w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, Urząd publikują każdą rejestrację międzynarodową, o której zostali powiadomieni przez Biuro Międzynarodowe na podstawie art. 6 ust. 4 aktu genewskiego, która dotyczy zarejestrowanego w rejestrze międzynarodowym oznaczenia geograficznego, w przypadku którego Umawiająca się Strona pochodzenia, zgodnie z definicją w art. 1 ppkt (xv) aktu genewskiego, nie jest państwem członkowskim.”;

5) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja lub, w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, Urząd oceniają każdą rejestrację międzynarodową, o której zostali powiadomieni przez Biuro Międzynarodowe na podstawie art. 6 ust. 4 aktu genewskiego, która dotyczy zarejestrowanego w rejestrze międzynarodowym oznaczenia geograficznego, w przypadku którego Umawiająca się Strona pochodzenia, zgodnie z definicją w art. 1 ppkt (xv) aktu genewskiego, nie jest państwem członkowskim, aby ustalić, czy w publikacji tej znajduje się zawartość obowiązkowa określona w zasadzie 5 ust. 2 wspólnego regulaminu wykonawczego na podstawie porozumienia lizbońskiego i aktu genewskiego (zwanego dalej »wspólnym regulaminem wykonawczym«) oraz informacje dotyczące jakości, renomy lub cech charakterystycznych określone w zasadzie 5 ust. 3 wspólnego regulaminu wykonawczego.”;

6) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W terminie czterech miesięcy od daty publikacji rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 4 właściwe organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego innego niż Umawiająca się Strona pochodzenia, zgodnie z definicją w art. 1 ppkt (xv) aktu genewskiego, lub osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes i siedzibę na terytorium Unii lub państwa trzeciego innego niż Umawiająca się Strona pochodzenia, mogą wnieść sprzeciw do Komisji lub, w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, do Urzędu. Sprzeciw wnosi się w jednym z języków urzędowych Unii.”;

b) uchyla się ust. 2 lit. e);

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Podstawy sprzeciwu określone w ust. 2 podlegają ocenie Komisji lub, w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, Urzędu w odniesieniu do terytorium Unii lub jego części.”;

7) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku gdy, w oparciu o ocenę przeprowadzoną na podstawie art. 5, warunki określone w tym artykule są spełnione i nie został wniesiony sprzeciw lub dopuszczalny sprzeciw, Komisja w stosownych przypadkach, w drodze aktu wykonawczego, odrzuca wszelkie niedopuszczalne sprzeciwy i decyduje o objęciu ochroną oznaczenia geograficznego. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych Urząd odrzuca wszelkie niedopuszczalne sprzeciwy i decyduje o objęciu ochroną oznaczenia geograficznego.”;

2. W przypadku gdy, w oparciu o ocenę przeprowadzoną na podstawie art. 5, warunki określone w tym artykule nie są spełnione lub wniesiony został dopuszczalny sprzeciw, jak określono w art. 6 ust. 2, Komisja, w drodze aktu wykonawczego, decyduje w sprawie objęcia ochroną oznaczenia geograficznego zarejestrowanego w rejestrze międzynarodowym. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych decyzję w sprawie objęcia ochroną przyjmuje Urząd lub, w przypadkach, o których mowa w art. 30 rozporządzenia (UE) 2023/2411, Komisja. W przypadku gdy Komisja przyjmuje decyzję o przyznaniu ochrony, czyni to w drodze przyjęcia aktu wykonawczego zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.”;

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Zgodnie z art. 15 ust. 1 aktu genewskiego Komisja lub, w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, Urząd powiadamia Biuro Międzynarodowe o odmowie uznania skutków danej rejestracji międzynarodowej na terytorium Unii w terminie dwunastu miesięcy od otrzymania powiadomienia o rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 6 ust. 4 aktu genewskiego.

5. Z własnej inicjatywy lub na należycie uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, która ma w tym uzasadniony interes, Komisja może, w drodze aktu wykonawczego, cofnąć, w całości lub w części, odmowę, o której uprzednio powiadomiono Biuro Międzynarodowe. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

W przypadku gdy Urząd powiadomił Biuro Międzynarodowe o odmowie dotyczącej ochrony oznaczeń geograficznych, Urząd może, z własnej inicjatywy lub na należycie uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, która ma uzasadniony interes, cofnąć, w całości lub w części, tę odmowę.

Komisja lub, w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, Urząd niezwłocznie powiadamia Biuro Międzynarodowe o takim cofnięciu.”;

8) w art. 8 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych akapit pierwszy stosuje się odpowiednio do decyzji Urzędu.”;

9) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Unieważnienie skutków w Unii oznaczeń geograficznych z państw trzecich zarejestrowanych w rejestrze międzynarodowym

1. Z własnej inicjatywy lub na należycie uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub osoby fizycznej lub prawnej, która ma uzasadniony interes, Komisja lub, w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, Urząd może unieważnić, w całości lub w części, skutki ochrony w Unii oznaczenia geograficznego w co najmniej jednym z następujących przypadków:

- a) oznaczenie geograficzne przestało być chronione na terytorium Umawiającej się Strony pochodzenia;
- b) oznaczenie geograficzne nie jest już zarejestrowane w rejestrze międzynarodowym;
- c) nie ma już zgodności z zawartością obowiązkową określoną w zasadzie 5 ust. 2 wspólnego regulaminu wykonawczego lub z informacjami dotyczącymi jakości, renomy lub cech charakterystycznych określonymi w zasadzie 5 ust. 3 wspólnego regulaminu wykonawczego.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze do celów ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, wyłącznie po tym, jak osoby fizyczne lub prawne, o których mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjenci określani w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego otrzymali możliwość dochodzenia swoich praw.

3. W przypadku gdy od unieważnienia nie przysługuje już odwołanie, Komisja lub, w odniesieniu do oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, Urząd niezwłocznie powiadamia Biuro Międzynarodowe o unieważnieniu skutków rejestracji międzynarodowej oznaczenia geograficznego na terytorium Unii zgodnie z ust. 1 lit. a) lub c).”;

10) art. 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W odniesieniu do nazwy pochodzenia produktu pochodzącej z państwa członkowskiego, które jest Stroną porozumienia lizbońskiego, wchodzącej w zakres stosowania rozporządzenia (UE) 2023/2411, ale nie chronionej jeszcze na mocy tego rozporządzenia, odpowiednie państwo członkowskie, na podstawie wniosku osoby fizycznej lub prawnej, o której mowa w art. 5 ust. 2 ppkt (ii) aktu genewskiego, lub beneficjenta zdefiniowanego w art. 1 ppkt (xvii) aktu genewskiego, lub z własnej inicjatywy, dokonuje oceny, czy wystąpić z wnioskiem o:

a) rejestrację tej nazwy pochodzenia na podstawie rozporządzenia (UE) 2023/2411; lub

b) unieważnienie rejestracji tej nazwy pochodzenia w rejestrze międzynarodowym.

Odpowiednie państwo członkowskie powiadamia Urząd o swoim wyborze, na mocy akapitu pierwszego niniejszego ustępu, i składa stosowny wniosek do dnia 2 grudnia 2026 r. Procedurę rejestracji przewidzianą w art. 70 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2023/2411 stosuje się odpowiednio.

W przypadku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a) niniejszego ustępu, odpowiednie państwo członkowskie występuje z wnioskiem o rejestrację międzynarodową tej nazwy pochodzenia na mocy aktu genewskiego, jeżeli to państwo członkowskie ratyfikowało akt genewski lub przystąpiło do niego zgodnie z upoważnieniem, o którym mowa w art. 3 decyzji (UE) 2019/1754, w terminie dwunastu miesięcy od daty rejestracji oznaczenia geograficznego na mocy rozporządzenia (UE) 2023/2411.

Odpowiednie państwo członkowskie, w koordynacji z Urzędem, weryfikuje z Biurem Międzynarodowym, czy na potrzeby rejestracji na mocy aktu genewskiego należy wprowadzić zmiany na mocy zasady 7 ust. 4 wspólnego regulaminu wykonawczego. Urząd upoważnia odpowiednie państwo członkowskie do dokonywania niezbędnych zmian oraz powiadamiania Biura Międzynarodowego.

Jeżeli wniosek o rejestrację na mocy rozporządzenia (UE) 2023/2411 został oddalony i wyczerpano stosowne administracyjne i sądowe środki odwoławcze lub jeżeli wniosek o rejestrację na mocy aktu genewskiego nie został wniesiony na podstawie akapitu trzeciego niniejszego ustępu, odpowiednie państwo członkowskie niezwłocznie zwraca się o unieważnienie rejestracji tej nazwy pochodzenia w rejestrze międzynarodowym.”;

11) w art. 15 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„e) w przypadku produktów rzemieślniczych i przemysłowych wchodzących w zakres stosowania rozporządzenia (UE) 2023/2411, przez Komitet ds. Rzemieślniczych i Przemysłowych Oznaczeń Geograficznych ustanowiony w art. 68 tego rozporządzenia.”.

TYTUŁ VI

OPLATY

Artykuł 65

Oplaty

1. Państwa członkowskie mogą pobierać opłaty na pokrycie kosztów etapu krajowego procedur, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności kosztów związanych z rozpatrywaniem wniosków, sprzeciwów, wniosków o zmianę specyfikacji produktu, wniosków o unieważnienie i odwołań.

2. Państwa członkowskie mogą pobierać opłaty lub nakładać należności w celu pokrycia kosztów kontroli prowadzonych na podstawie tytułu IV niniejszego rozporządzenia.

3. Urząd pobiera opłatę za:
 - a) procedurę rejestracji bezpośredniej, o której mowa w art. 20;
 - b) procedurę dotyczącą oznaczeń geograficznych z państw trzecich, o której mowa w art. 21 lit. c); oraz
 - c) odwołania do Izb Odwoławczych, o których to odwołaniach mowa w art. 33.
4. Urząd może pobierać opłatę w odniesieniu do wniosków o zmianę specyfikacji produktu oraz w odniesieniu do wniosków o unieważnienie, w przypadku gdy oznaczenie geograficzne zarejestrowano na podstawie jednej z procedur, o których mowa w ust. 3 lit. a) lub b).
5. Wszelkie opłaty pobierane na podstawie niniejszego rozporządzenia muszą być rozsądne, proporcjonalne i muszą uwzględniać sytuację MŚP, aby wspierać konkurencyjność producentów. Opłaty te nie mogą przekraczać kosztów poniesionych w związku z wykonywaniem zadań na podstawie niniejszego rozporządzenia.
6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze, aby określić wysokości opłat pobieranych przez Urząd oraz sposoby ich uiszczania lub zwrotu w przypadku opłat z tytułu odwołania do Izb Odwoławczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 68 ust. 2.

TYTUŁ VII

PRZEPISY UZUPEŁNIAJĄCE

Artykuł 66

Języki robocze

1. Wszystkie dokumenty i informacje przesyłane do Urzędu w związku z procedurami na podstawie niniejszego rozporządzenia sporządzane są w jednym z języków urzędowych Unii.
2. Do celów wykonywania zadań powierzonych Urzędowi na podstawie niniejszego rozporządzenia językami Urzędu są wszystkie języki urzędowe Unii, zgodnie z rozporządzeniem nr 1 ⁽²⁶⁾.

Artykuł 67

System informatyczny

1. Urząd ustanawia i utrzymuje system cyfrowy do składania wniosków do Urzędu drogą elektroniczną, rejestr unijny, o którym mowa w art. 37, oraz portal cyfrowy, o którym mowa w art. 58 ust. 3.
2. System cyfrowy do składania wniosków do Urzędu drogą elektroniczną jest dostępny we wszystkich językach urzędowych Unii, jest łatwo dostępny publicznie, w formacie nadającym się do odczytu maszynowego i powszechnie używanym oraz jest wykorzystywany do składania wniosków w Urzędzie na podstawie art. 21. Ten system cyfrowy stwarza również możliwość wykorzystania go przez państwa członkowskie na krajowym etapie procedury rejestracji.

Artykuł 68

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Rzemieślniczych i Przemysłowych Oznaczeń Geograficznych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

⁽²⁶⁾ Rozporządzenie Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 17 z 6.10.1958, s. 385).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 69

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 11, 20, 22, 33 i 51, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od 1 grudnia 2025 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu siedmiu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 11, 20, 22, 33 i 51, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 11, 20, 22, 33 lub 51 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

TYTUŁ VIII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 70

Istniejące nazwy i ochrona przejściowa

1. Do dnia 2 grudnia 2026 r. ustaje indywidualna krajowa ochrona oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych, a wnioski nierozpatrzone uznaje się za niezłożone, o ile nie zostanie złożone oświadczenie na podstawie ust. 2.
2. Do dnia 2 grudnia 2026 r. zainteresowane państwa członkowskie informują Komisję i Urząd, które z ich prawnie chronionych nazw lub, w przypadku państw członkowskich, w których nie istnieje system ochrony, które z ich nazw ugruntowanych przez stosowanie zamierzają zarejestrować i objąć ochroną na podstawie niniejszego rozporządzenia.
3. W oparciu o oświadczenie złożone na podstawie ust. 2 odpowiednie państwo członkowskie może przedłużyć ochronę krajową do czasu zakończenia procedury rejestracji na podstawie ust. 4 i do czasu, kiedy decyzja stanie się ostateczna. W przypadku przyznania ochrony unijnej dzień, w którym odpowiednie państwo członkowskie poinformowało Komisję i Urząd, zgodnie z ust. 2, uznaje się za pierwszy dzień ochrony na podstawie niniejszego rozporządzenia.

4. Nazwy, o których poinformowano Komisję na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu i które spełniają wymogi art. 3, 6, 9 i 10, są rejestrowane przez Urząd lub, w przypadkach, o których mowa w art. 30, przez Komisję, zgodnie z procedurą określoną w art. 22–30. Art. 25, 26 i 27 nie mają zastosowania. Nie rejestruje się jednak terminów rodzajowych.

Artykuł 71

Obowiązki sprawozdawcze państw członkowskich

1. Państwa członkowskie do dnia 2 grudnia 2029 r., a następnie co pięć lat, składają Komisji sprawozdania dotyczące:
 - a) strategii i wyników wszystkich kontroli przeprowadzonych w celu zweryfikowania zgodności z wymogami związanymi z systemem ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych ustanowionym niniejszym rozporządzeniem, o czym mowa w tytule IV;
 - b) weryfikacji zgodności na podstawie oświadczenia własnego, o czym mowa w art. 51;
 - c) w stosownych przypadkach, weryfikacji zgodności przez właściwy organ lub jednostkę certyfikującą produkty lub osobę fizyczną, o czym mowa w art. 52;
 - d) monitorowania stosowania oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych na rynku, o czym mowa w art. 54;
 - e) ciągłej zgodności, o której mowa w art. 45 ust. 2; oraz
 - f) nielegalnych treści na interfejsach internetowych, o czym mowa w art. 60.
2. Odpowiednie państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 30 listopada 2024 r. informacje wymagane na podstawie art. 19, aby odstąpić od standardowej procedury rejestracji. Na podstawie otrzymanych informacji Komisja przyjmuje decyzję w sprawie wniosku odpowiedniego państwa członkowskiego o odstąpienie od standardowej procedury rejestracji oraz o niewyznaczanie organu krajowego do rozpatrywania wniosków, wniosków o zmianę specyfikacji produktu i wniosków o unieważnienie, zgodnie z wymogami art. 12 ust. 1.

Artykuł 72

Przegląd

1. Do dnia 2 grudnia 2030 r., a następnie co pięć lat, Komisja sporządza sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia, któremu towarzyszy, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy dotyczący jego przeglądu. W sprawozdaniu tym ocenia się w szczególności, w jakim stopniu wartość produktów rzemieślniczych i przemysłowych objętych oznaczeniem geograficznym jest tworzona na określonym obszarze geograficznym lub w innym miejscu.
2. Do dnia 2 czerwca 2026 r. Komisja dokonuje oceny wykonalności systemu informacyjnego i ostrzegania przed nadużywaniem oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych w systemie nazwy domeny oraz przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające jej główne ustalenia. W stosownych przypadkach do tego sprawozdania dołączany jest wniosek ustawodawczy.

Artykuł 73

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 grudnia 2025 r. Art. 19 ust. 1 i 2, art. 35 ust. 1 i art. 37 ust. 7, art. 67, 68 i 69 oraz art. 71 ust. 2 stosuje się jednak od dnia 16 listopada 2023 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu 18 października 2023 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca
R. METSOLA

W imieniu Rady
Przewodniczący
J. M. ALBARES BUENO

ZAŁĄCZNIK I

STANDARDOWY FORMULARZ OŚWIADCZENIA WŁASNEGO, O KTÓRYM MOWA W ART. 51

Oświadczenie własne, o którym mowa w art. 51 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 ⁽¹⁾

1. Nazwa / imię i nazwisko oraz adres producenta: ...

[Proszę podać nazwę / imię i nazwisko oraz adres podmiotu gospodarczego (przedsiębiorstwa lub indywidualnego producenta) jak również, w stosownych przypadkach, nazwę / imię i nazwisko oraz adres upoważnionego przedstawiciela tego przedsiębiorstwa lub producenta, który podpisuje oświadczenie własne w imieniu przedsiębiorstwa lub producenta]

2. Grupa producentów: ...

[W stosownych przypadkach proszę podać nazwę i adres grupy producentów, której członkiem jest producent]

3. Nazwa i rodzaj produktu: ...

[Proszę podać nazwę wraz ze wszystkimi atrybutami, z którymi produkt objęty oznaczeniem geograficznym jest wprowadzany do obrotu lub przewiduje się jego wprowadzenie do obrotu, oraz określić, jakiego rodzaju towarem jest produkt]

4. Status produktu: ...

[Proszę określić, czy produkt już znajduje się w obrocie]

5. Zakłady produkcyjne: ...

[Proszę podać wszystkie zakłady produkcyjne, w tym adres i dane kontaktowe oraz rodzaj działalności (etapy produkcji na podstawie specyfikacji produktu) prowadzonej w każdym zakładzie]

6. Nazwa, numer i data rejestracji oznaczenia geograficznego: ...

[Wymóg ten można spełnić poprzez załączenie do oświadczenia własnego odpowiedniego elektronicznego wyciągu z rejestru]

7. Jednolity dokument: ...

[Proszę podać informacje z jednolitego dokumentu: nazwę i opis produktu, w tym, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące pakowania i etykietowania, w tym ewentualnego stosowania unijnego symbolu chronionych oznaczeń geograficznych, oraz zwięźle określić obszar geograficzny]

8. Opis środków podjętych przez producenta w celu zapewnienia zgodności produktu ze specyfikacją produktu: ...

[Proszę podać wszystkie środki (kontrole) podjęte przez samego producenta, grupę producentów lub stronę trzecią od przedłożenia ostatniego oświadczenia własnego oraz krótko opisać każdy ze środków w tabeli poniżej.]

Punkt kontrolny ⁽¹⁾	Wartość odniesienia ⁽²⁾ (Testy)	Kontrola własna (AC) kontrola wewnętrzna (IC) lub kontrola zewnętrzna (EC) ⁽³⁾	Częstotliwość ⁽⁴⁾	Osoba odpowiedzialna za kontrolę	Metoda kontroli	Dokument referencyjny

⁽¹⁾ Punkt kontrolny: etap lub etapy w procesie produkcji, na których stosuje się środek kontrolny.

⁽²⁾ Ewentualna docelowa wartość odniesienia, którą należy wykazać w punkcie kontrolnym.

⁽³⁾ AC: kontrola przeprowadzana przez samego producenta; IC: kontrola przeprowadzana przez grupę producentów; EC: kontrola przeprowadzana przez jednostkę certyfikującą produkty lub osobę fizyczną.

⁽⁴⁾ Częstotliwość: odstępy czasu między poszczególnymi kontrolami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rolniczych i przemysłowych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 (Dz.U. L, 2023/2411, 27.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2411/oj>).

9. Informacje dodatkowe: ...

[Proszę podać wszelkie dodatkowe informacje uznane za istotne dla oceny zgodności produktu ze specyfikacją produktu, np. przykłady etykietowania, jeżeli specyfikacja produktu zawiera przepis dotyczący etykietowania]

10. Oświadczenie o spełnieniu wymogów zawartych w specyfikacji produktu:

Niniejszym oświadczam, że wyżej wymieniony produkt, w tym jego cechy charakterystyczne i elementy składowe, jest zgodny z odpowiednią specyfikacją produktu. Przeprowadzono wszelkie kontrole konieczne do prawidłowego stwierdzenia zgodności ze specyfikacją.

Jestem świadomy(-a), że w przypadku złożenia fałszywego oświadczenia mogą zostać nałożone kary.

Podpisano w imieniu:

(miejsce i data):

(imię i nazwisko, stanowisko) (podpis):

ZAŁĄCZNIK II

**STANDARDOWY FORMULARZ JEDNOLITYCH DOKUMENTÓW, O KTÓRYCH MOWA
W ART. 10**

Jednolity dokument, o którym mowa w art. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 ⁽¹⁾

[Proszę podać nazwę, taką samą jak w pkt 1:] „...”

Numer unijny: [wyłącznie do użytku UE]

1. Nazwa lub nazwy [proponowanego oznaczenia geograficznego] ...

[Proszę podać nazwę, która ma być objęta ochroną w postaci oznaczenia geograficznego, lub, w przypadku wniosku o zmianę specyfikacji produktu, zarejestrowaną nazwę]

2. Państwo członkowskie lub państwo trzecie ...

3. Opis produktu

- 3.1. Rodzaj produktu ...

- 3.2. Opis produktu oznaczonego nazwą podaną w pkt 1. ...

[Do określenia produktu należy wykorzystać definicje i normy zwykle stosowane wobec tego produktu. W opisie produktu należy skoncentrować się na jego specyfice, z użyciem jednostek miar i powszechnych lub technicznych terminów porównawczych, bez podawania parametrów technicznych właściwych dla wszystkich produktów tego rodzaju ani obowiązkowych wymogów prawnych, które mają zastosowanie do wszystkich produktów tego rodzaju]

- 3.3. Poszczególne etapy produkcji, które muszą odbywać się na określonym obszarze geograficznym ...

[Proszę przedstawić uzasadnienie wszelkich ograniczeń lub odstępstw]

- 3.4. Szczegółowe przepisy dotyczące pakowania produktu oznaczonego nazwą podaną w pkt 1. ...

[W stosownych przypadkach należy przedstawić uzasadnienie wszelkich ograniczeń w odniesieniu do tego konkretnego produktu]

- 3.5. Szczegółowe przepisy dotyczące etykietowania produktu oznaczonego nazwą podaną w pkt 1 ...

[W stosownych przypadkach należy podać uzasadnienia wszelkich ograniczeń]

4. Zwięzłe określenie obszaru geograficznego ...

[W stosownych przypadkach należy dołączyć mapę obszaru geograficznego.]

5. Związek z obszarem geograficznym ...

[Proszę wskazać związek między obszarem geograficznym a określoną jakością, renomą lub inną cechą charakterystyczną produktu.

W tym celu proszę wskazać czynniki, na których opiera się ten związek, w tym, w stosownych przypadkach, podać elementy opisu produktu lub metody produkcji uzasadniające ten związek]

Odesłanie do publikacji specyfikacji produktu (do uzupełnienia przez właściwy organ lub Urząd, gdy tylko będzie dostępne)

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 (Dz.U. L, 2023/2411, 27.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2411/oj>).

ZAŁĄCZNIK III

STANDARDOWY FORMULARZ UZASADNIONEGO OŚWIADCZENIA O SPRZECIWIE, O KTÓRYM MOWA W ART. 26

Uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie, o którym mowa w art. 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 ⁽¹⁾

1. Nazwa produktu: ...

[w brzmieniu wprowadzonym w rejestrze unijnym]

2. Numer: ...

[w brzmieniu wprowadzonym w rejestrze unijnym]

Data publikacji jednolitego dokumentu i odesłanie do elektronicznej publikacji specyfikacji produktu w rejestrze unijnym, określone w art. 23 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2023/2411: ...

3. Dane kontaktowe

Osoba kontaktowa:	Tytuł: ...	Nazwa / Imię i nazwisko: ...
-------------------	------------	------------------------------

Osoba fizyczna lub prawna / organizacja / właściwy organ: ...

Adres: ...

Tel.: ...

Adres poczty elektronicznej: ...

4. Podstawy sprzeciwu:

Niespełnienie konkretnych wymogów dotyczących ochrony określonych w rozporządzeniu (UE) 2023/2411.

Proponowane oznaczenie geograficzne byłoby sprzeczne z:

- art. 42 rozporządzenia (UE) 2023/2411;
- art. 43 rozporządzenia (UE) 2023/2411; lub
- art. 44 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2023/2411.

Proponowane oznaczenie geograficzne zagrażałoby istnieniu identycznej lub podobnej nazwy wykorzystywanej w handlu lub istnieniu znaku towarowego lub istnieniu produktów, które znajdowały się w obrocie zgodnie z prawem przez co najmniej pięć lat poprzedzających datę publikacji wniosku określoną w art. 22 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2023/2411.

5. Szczegóły wspierające sprzeciw

[Proszę przedstawić właściwie umotywowane powody i uzasadnienie sprzeciwu, w tym oświadczenie wyjaśniające, na czym polega uzasadniony interes podmiotu zgłaszającego sprzeciw, chyba że sprzeciw zgłaszają organy krajowe – w takim przypadku nie jest wymagane oświadczenie wyjaśniające uzasadniony interes.]

(miejsce i data):

(imię i nazwisko, stanowisko) (podpis):

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2411 z dnia 18 października 2023 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych produktów rzemieślniczych i przemysłowych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2017/1001 i (UE) 2019/1753 (Dz.U. L, 2023/2411, 27.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/2411/oj>).